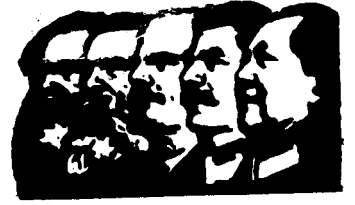

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΟΧΤΩΒΡΗ 1996 ΑΡ.ΦΥΛ. 266 ΔΡΧ. 150

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

Ο σοσιαλφασισμός τα θέλει όλα δικά του. Αφού γονάτισε την οικονομία μετά από ακούραστες προσπάθειες 15 χρόνων, τώρα φορτώνει το βάρος των ερειπίων κοινωνικά στη φτωχολογία και πολιτικά στην Ευρώπη. Το γενικό του σύνθημα είναι: “Το Μάαστριχτ φέρνει την πείνα”.

Απέναντι σ' αυτό το σύνθημα δε στέκεται κανένα κόμμα της αστικής τάξης να πει το αντίθετο. Το φοβερότερο είναι ότι δε λένε το αντίθετο ούτε οι φιλοευρωπαϊκές φράξιες της αστικής τάξης μέσα στη ΝΔ και στο ΠΑΣΟΚ. Ίσα-ίσα, κοιτάνε και αυτές να περάσουν στο λαό την αναγκαιότητα της υπερφορολόγησης των μεσαίων στρωμάτων και την αναγκαιότητα των μισθών πείνας των υπαλλήλων σαν μια ευρωπαϊκή απαίτηση. Κάνουν την πονηρή σκέψη ότι η Ευρώπη έχει δύναμη και κύρος για να χρησιμοποιείται σαν επιχείρημα σε ένα λαό που είναι πραγματικά φιλοευρωπαίος ώστε να ανέχεται τις θυσίες της σύγκλισης με την Ευρώπη.

Αυτή η πονηρή σκέψη θα είχε κάποιο πραχτικό νόημα αν η Ευρώπη στεκόταν καλά στα πόδια της ή, έστω, αν η ίδια είχε αληθινή δύναμη στη χώρα μας. Η αλήθεια όμως είναι ότι η ίδια τρεκλίζει, ενώ στη χώρα μας διαθέτει όλο και λιγότερη πολιτική ισχύ. Ήδη είναι βαριά τραυματισμένη από την κριτική του σοσιαλφασισμού και του σοβινισμού ότι δεν παίρνει το μέρος της Ελλάδας στα εθνικά. Αν σ' αυτό προστεθεί με πετυχημένο τρόπο και η κατηγορία ότι φέρνει την πείνα στο λαό και την οικονομική κρίση γενικότερα, τότε οι μέρες του φιλοευρωπαϊσμού στην Ελλάδα θα είναι μετρημένες.

Γι' αυτό οι σοσιαλφασιστές με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ ρίχνουν την ευθύνη της άγριας φορολογικής επίθεσης και της πολιτικής των χαμηλών μισθών στις πλάτες του Μάαστριχτ. Η δουλειά τους είναι τώρα πολύ

πιο εύκολη από πριν, γιατί και η αντιευρωπαϊκή κυβέρνηση Σημίτη σαν τέλειος προβοκάτορας, ρίχνει ωμά τη ευθύνη της βάνουσης πολιτικής της στις ανάγκες της σύγκλισης και του κοινού ευρωπαϊκού νομίσματος.

Υπάρχει μάλιστα ένα στοιχείο που δείχνει ότι η κυβέρνηση Σημίτη κάνει έμπραχτη και μαζική αντιευρωπαϊκή προπαγάνδα: Πρόκειται για τη μεγάλη φορολόγηση κυρίως των εκτεταμένων μικρών και μεσαίων εισοδημάτων και όχι των πολύ μεγάλων. Η βασική μέθοδος για κάτι τέτοιο είναι η διατήρηση του αφορολόγητου στο ίδιο ύψος παρ' όλο τον πληθωρισμό, δηλαδή η ουσιαστική πτώση του αφορολόγητου από χρόνο σε χρόνο. Αλλά και η μείωση των φοροαπαλλαγών χτυπάει επίσης τα μικρά και μεσαία εισοδήματα και όχι τα μεγάλα. Τέλος, ο συνεχιζόμενος στραγγαλισμός των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, συνδυασμένος με την αύξηση της φορολογίας των εισοδημάτων τους, δείχνει το αληθινό

κέντρο βάρους της οικονομικής πολιτικής της κυβέρνησης Σημίτη.

Εννοείται ότι αυτή την πολιτική τη φορτώνεται ακέραια η φιλοευρωπαϊκή πτέρυγα της κυβέρνησης, που εκπροσωπείται από τους Παπαντωνίου και Παπαδόπουλο, ενώ οι φιλορώσοι και οι σοβινιστές διαρρέουν στον Τύπο έναν κατάλογο όπου τα δικά τους ονόματα καμαρώνουν κάτω από τη διακηρυγμένη κοινή απαίτησή τους για “κοινωνική ευαισθησία”, “κοινωνική αλληλεγγύη”, “ταξικό πρόσωπο” κ.λπ. Σ' αυτόν τον κατάλογο συνωστίζεται η πλειοψηφία των ηγετικών στελεχών του κόμματος και της κυβέρνησης: Λαλιώτης, Β. Παπανδρέου, Τσουκάτος, Πρωτόπαππας, Δρυς, Αρσένης, Τσοχατζόπουλος.

Είναι φανερό ότι αυτό είναι το αντιευρωπαϊκό μέτωπο με επικεφαλής τους φιλορώσους, που πετυχαίνουν με τούτη την αντιπολιτευτική τους εμφάνιση μέσα στη δικιά τους κυβέρνηση δύο πράγματα: Να καταγγείλουν έμμεσα τη

σύγκλιση, την Ευρώπη και τους φιλοευρωπαίους του ΠΑΣΟΚ σαν υπεύθυνους της κρίσης, από τη μια, και να ξεφύγουν από την απέχθεια των μαζών, από την άλλη, αφού έτσι κι αλλιώς στηρίζουν την πολιτική της πείνας. Από μια άλλωστε ευρύτερη σκοπιά, μ' αυτόν τον τρόπο το αντιευρωπαϊκό μέτωπο μέσα στο ΠΑΣΟΚ ενώνεται με την αντιευρωπαϊκή ακροδεξιά του ψευτοΚΚΕ του ΣΥΝ και του ΔΗΚΚΙ για να σχηματίσει μαζί τους την υποτιθέμενη κεντροαριστερά. Αυτό είναι και το νόημα του σχηματισμού ενός μικρού διαμαρτυρούμενου μπλοκ πέντε βουλευτών που καταψήφισε πριν από δύο βδομάδες την κυβερνητική πρόταση για πρόεδρο της βουλής στο όνομα της υπεράσπισης μιας “αριστερής” πολιτικής.

Οι ρωσόδουλοι έχουν λοιπόν οργανώσει έτσι την πολιτική τους ταχτική, ώστε μέσα σε λίγους μήνες να έχει συγκροτηθεί μέσα κι έξω από την κυβέρνηση ένα υποτιθέμενο εθνικό και ταξικό μπλοκ με συνθήματα: “Όχι στην Ευρώπη

που είναι με την Τουρκία”, “όχι στην Ευρώπη που ρίχνει στην πείνα το λαό”. Αυτή είναι η μίνιμουμ πλατφόρμα του νέου ελληνικού εθνικοσοσιαλισμού. Από το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ ως το ΔΗΚΚΙ και τη “Χρ. Αυγή” δεν υπάρχει άλλο κεντρικό πολιτικό σύνθημα.

Άλλωστε δεν είναι τυχαίο που το δεύτερο σκέλος του συνθήματος, δηλαδή ότι η Ευρώπη και, πιο ειδικά, το Μάαστριχτ είναι οι υπεύθυνοι της αυξανόμενης εξαθλίωσης των λαών, είναι αυτό που ενώνει την ευρωπαϊκή παλαιοχίτλερική δεξιά με τη νεοχιτλερική ψευτοαριστερά των ρωσόφιλων σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης.

Επειδή από δω και μπρος, ειδικά στη χώρα μας, η αντιμαστριχτ δημαγωγία των ρωσόφιλων θα είναι η τρέχουσα και συντριπτική “ταξική” τροφή για τις μάζες, χρειάζεται να εντείνουμε τη δικιά μας πάλη για την αποκάλυψή της.

συνέχεια στη σελ. 4

ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΟΥΜΕ ΤΗ ΒΡΩΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας είχαμε δημοσιεύσει απάντηση της ΟΑΚΚΕ μετά από το τρίτο κατά σειρά άρθρο επίθεσης ενάντια της που δημοσίευσε η εφημερίδα *Εποχή* με την υπογραφή του Τ. Πασόη. Είχε προηγηθεί άρθρο της Σ. Βαβού, στο οποίο επίσης είχε απαντήσει η ΟΑΚΚΕ.

Αυτή η πρώτη απάντηση της ΟΑΚΚΕ δε δημοσιεύτηκε γιατί, όπως μας είπε ο υπεύθυνος σύνταξης, δεν υπήρχε χώρος, ενώ μας έδωσε τη διαβεβαίωση ότι την επόμενη φορά η απάντησή μας θα

δημοσιευόταν. Η νέα απάντησή μας όμως επίσης δε δημοσιεύτηκε με το επιχείρημα ότι ήταν “υβριστική” για την εφημερίδα *Εποχή*. Τους είπαμε ότι αυτή ήταν μια απάντηση πολιτικής κριτικής και ότι εν πάση περιπτώσει τα άρθρα που χτυπούσαν την ΟΑΚΚΕ δεν ήταν ευγενέστερα από τα δικά τους. Εκείνοι αντέτειναν ότι τα άρθρα δεν ήταν δικά τους, αλλά άρθρα ενυπόγραφα για τα οποία η εφημερίδα δεν είχε την ευθύνη, οπότε δεν μπορούσε να κριτικάρει κανείς την εφημερίδα γι' αυτά. Επιπλέον μας κατηγορήσαν ότι α-

πό τις στήλες της *Νέας Ανατολής* είχαμε και εμείς εξαπολύσει πόλεμο εναντίον τους. Τους είπαμε ότι για τη *Νέα Ανατολή* είναι ζήτημα αρχής να δημοσιεύει -και ήδη έχει δημοσιεύσει- τα άρθρα πολεμικής της *Εποχής* ενάντια της.

Ταυτόχρονα στο φύλλο εκείνο της *Εποχής*, στο οποίο δε δημοσιεύόταν η δική μας απάντηση, δημοσιεύόταν γράμμα προς τη συνταχτική ενός μέλους με το όνομα Φιλήμων που δήλωνε πως από δω και μπρος δεν πρέπει να δημοσιεύονται γράμματα σαν κι αυτά

του Δ. Λιθοξόου (ο οποίος είχε απαντήσει από την πλευρά του Ουράνιου Τόξου στο πρώτο με ψευδώνυμο άρθρο επίθεσης στην ΟΑΚΚΕ και το Ουράνιο Τόξο).

Είναι φανερό ότι η εφημερίδα *Εποχή* δεν μπορεί να αντιπαρατεθεί πολιτικοϊδεολογικά στην ΟΑΚΚΕ. Το χειρότερο όμως είναι πως έχει υιοθετήσει, μαζί με την πολιτική γραμμή του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, και την ιδεολογία τους. Σε επίπεδο πολιτικής συμπεριφοράς αυτό σημαίνει λάσπη και προ-

συνέχεια στη σελ. 2

Στην τελική ευθεία η εκλογική μάχη της Ζώνης

Στις 2 του Νοέμβρη αρχίζουν οι εκλογές στο Συνδικάτο Μετάλλου στον Πειραιά, οι οποίες, σύμφωνα με την προσφιλή μέθοδο της ΕΣΑΚ, θα διαρκέσουν... 9 μέρες!

Οι εκλογές αυτές είναι καθοριστικές για το μέλλον της Ζώνης και των χιλιάδων μεταλλεργατών.

Στη διάρκεια της προηγούμενης διετίας δόθηκε μια μεγάλη πολιτικοσυνδικαλιστική μάχη: Το μαύρο μέτωπο της αντίδρασης, Καλογερίδης (ιδιοκτήτης της ΝΑΥΣΙ), ΕΣΑΚ και κρατική γραφειοκρατία, χτύπησαν τη Ζώνη με στόχο να τη βγάλουν έξω από τη διεθνή αγορά της επισκευής των πλοίων και να τη μετατρέψουν σ' ένα κλειστό γκέτο του Καλογερίδη, που θα στηριζόταν στην αποκλειστικότητα σε κρατικές παραγγελίες σε σκάφη του Λιμενικού και σε κάποιες επισκευές στην ελληνική ακτοπλοΐα. Για να το πετύχουν αυτό, ο καθένας δούλεψε στο

πόστο του.

Η κρατική γραφειοκρατία, υπηρετώντας τα σχέδια της νέας φιλορώσικης ολιγαρχίας που εκφράζεται με τη ΝΑΥΣΙ στο Πέραμα, εμπόδισε κάθε εκσυγχρονισμό στη Ζώνη που θα μπορούσε να στηριχθεί στις κοινοτικές επιδοτήσεις και στα κοινοτικά προγράμματα για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

Η ΝΑΥΣΙ, στηριγμένη στη διοίκηση του σωματείου των εργατών, αλλά και στη διοίκηση του Συνδικάτου Μετάλλου, που ελέγχονταν από την ΕΣΑΚ, προσπάθησε να επιβάλει το δωρο στη δουλειά και τα σπασμένα μεροκάματα, ώστε ρίχνοντας το κόστος να κυριαρχήσει πάνω στα άλλα τμήματα της αστικής τάξης του λιμανιού. Η ΕΣΑΚ, με μια σειρά σοσιαλφασιστικές κινητοποιήσεις, κλείσιμο δρόμων, μπούκες σε υπηρεσία, αποκλεισμό του ΟΛΠ, προσπάθησε να χτυπήσει την α-

ξιοποίηση της Ζώνης από το εφοπλιστικό κεφάλαιο, να τρομάξει και να διώξει τους εφοπλιστές από το Πέραμα, ενώ από την άλλη έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθήσει τον Καλογερίδη να περάσει το δωρο και τα σπασμένα μεροκάματα.

Κόντρα σ' αυτά τα σχέδια, οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ συσπείρωσαν τους μεταλλεργάτες και έδωσαν τη μάχη συγκροτώντας την Επιτροπή Αγώνα.

Η μάχη αυτή ανάγκασε το μαύρο μέτωπο σε αναδίπλωση. Η ΝΑΥΣΙ πήρε πίσω το δωρο και ο σοσιαλφασισμός σταμάτησε τις κινητοποιήσεις.

Η αναδίπλωση αυτή έγινε μπροστά στις εκλογές του Συνδικάτου από το φόβο της ανατροπής της ΕΣΑΚ.

Ταυτόχρονα όμως χρησιμοποιήσαν όλες τους τις δυνάμεις για το χτύπημα της Επιτροπής Αγώνα

και το αδυνάτισμά της μπροστά στις εκλογές.

Η μέθοδος ήταν απλή. Το μαύρο μέτωπο έστρεψε όλα του τα πυρά ενάντια στους συντρόφους του ΕΡΓΑΣ, εκμεταλλεύτηκε τη στιγμή αιμά αδράνεια στη Ζώνη, λόγω της κεντρικής πάλης των βουλευτικών εκλογών και έριξε το σύνθημα: Έξω οι "Σκοπιανοί" Γουρνάς και ο Λιακόπουλος από τη διοίκηση του Συνδικάτου!

«Όχι στους οπαδούς του Ουράνιου Τόξου», γράφει σε ανακοίνωσή της η ΕΣΑΚ!

«Όχι στο Γουρνά και τον Λιακόπουλο που παίζουν με τα εθνικά θέματα (Μακεδονία, Σκόπια κλπ.)», γράφει σε ανακοίνωσή της η ΠΑΣΚΕ.

Από την άλλη, Καλογερίδης και ΕΣΑΚ με τη μέθοδο του εκβιασμού για το μεροκάματο έπιασαν συναδέλφους μέσα από την Επιτροπή Αγώνα, για να βάλουν το ζήτημα

να φύγουν οι σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ από την ίδια την Επιτροπή Αγώνα, γιατί την εκθέτουν με τη "φιλοσκοπιανή τους στάση". Στόχος όλων αυτών των επιθέσεων ήταν το ξεδόντιασμα του ΕΡΓΑΣ, και ιδιαίτερα των συντρόφων Γουρνά και Λιακόπουλου, για να μπορέσει έτσι το μαύρο μέτωπο με τις εκλογές στο Συνδικάτο να επιβάλει τα σχέδιά του.

Όμως αυτή η επίθεση ανατράπηκε. Η Επιτροπή Αγώνα άντεξε και, παρά τις απώλειες που είχε σ' αυτή τη μάχη, συγκρότησε τις δυνάμεις της και κατεβαίνει στις εκλογές.

Από την άλλη πλευρά, προσπάθησε ανατρέποντας την επίθεση να συγκροτήσει το πιο πλατύ μέτωπο στη βάση ενάντια στα σχέδια του σοσιαλφασισμού.

Η προσπάθεια αυτής της Επιτροπής Αγώνα είχε αποτελέσματα τόσο στη βάση της ΠΑΣΚΕ όσο και στη βάση του Συνδυασμού των "Ανεξάρτητων Μεταλλεργατών", που συγκροτήθηκε από τους διασπαστές της Επιτροπής Αγώνα.

Μπορεί το εκλογικό μέτωπο να μην πραγματοποιήθηκε, αλλά με το κάλεσμα για ενότητα αποκαλύφθηκε ότι τόσο η ΠΑΣΚΕ όσο και οι "Ανεξάρτητοι" δουλεύουν για το καλό της ΕΣΑΚ.

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

βοκάτσια. Η Εποχή έδρασε στην περίπτωσή μας όχι μόνο σαν λαοπλόγος, αλλά και σαν προβοκάτορας επειδή όχι μόνο αρνήθηκε να δημοσιεύσει τα κείμενα απάντησης, αλλά δεν ανέφερε καν στο φύλλο της ότι υπήρξαν άρθρα απάντησης της ΟΑΚΚΕ τα οποία αυτή δε δημοσιεύει για τον α' ή β' λόγο. Αυτό έχει ξεχωριστή σημασία για μια εφημερίδα που καμώνεται στην εφημερίδα του διαλόγου μέσα στην Αριστερά. Σε μια τέτοια περίπτωση για το μέσο αναγνώστη της η μόνη εξήγηση που θα μπορούσε να υπάρχει για το ότι δε δημοσιεύτηκε απάντηση της ΟΑΚΚΕ είναι ότι η ΟΑΚΚΕ δεν απάντησε.

Θα ήταν διαφορετικά τα πράγματα αν επρόκειτο για μια γνωστή σοσιαλφασιστική εφημερίδα σαν το Ριζοσπάστη.

Στην πραγματικότητα η Εποχή έχει αποφασίσει να πάρει το δρόμο του Ριζοσπάστη. Και σ' αυτήν, όπως και στο Ριζοσπάστη, δημοκρατία υπάρχει μόνο για όσους βρίσκονται στο ίδιο πολιτικοideολογικό μήκος κύματος. Αυτό το κατάντημα όμως της Εποχής και προφανώς των πολιτικών ρευμάτων που βρίσκονται πίσω της και την καθοδηγούν δεν είναι ωστόσο ακόμα γνωστό στον πλατύ κύκλο των αναγνωστών και των πολιτικών επιρροών της, αλλά ούτε και ευρύτερα μέσα στο αριστερό και δημοκρατικό κίνημα. Αυτό σημαίνει ότι η ΟΑΚΚΕ δε θα μπορούσε να αφήσει τον εαυτό της ανοχύρωτο τόσο από το πολιτικό περιεχόμενο της επίθεσης που δέχτηκε όσο και από το προβοκατόρικο στίλ της.

Έτσι αποφάσισε να μοιράσει καταρχήν σε μερικούς λίγο-πολύ πλατιούς κύκλους και μετωπικές

συγκεντρώσεις της Εποχής και της ΑΚΟΑ την παρακάτω προκήρυξη. Ταυτόχρονα διέθετε για όσους ενδιαφέρονταν περισσότερο ένα φάκελο με όλα τα άρθρα επίθεσης της Εποχής μαζί με τις α-

παντήσεις της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου.

Η ΟΑΚΚΕ θα προσπαθήσει να απαντήσει στον πόλεμο λάσπης στην κλίμακα που επιβάλλεται σε αυτή τη φάση. Στην ουσία η πάλη

με την Εποχή και τα ρεύματα που την καθοδηγούν είναι πάλη με το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ, που μέσα από την Εποχή προσπαθούν να διαλύσουν, να διαστρέψουν και να ενσωματώσουν ανθρώπους με γνή-

Η ΟΑΚΚΕ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "ΕΠΟΧΗ"

Δημοσιεύουμε παρακάτω το κείμενο απάντησης που έδωσε η ΟΑΚΚΕ στην εφημερίδα Εποχή μετά την επίθεση που δέχτηκε απ' αυτή την εφημερίδα με τρία αλληπάλληλα άρθρα τόσο μετά από τις εκλογές όσο, κυρίως, πριν, δηλαδή την ώρα που το εκλογικό μέτωπο ΟΑΚΚΕ-Ουράνιου Τόξου δεχόταν τη βία και υστερική αντίδραση των φασιστών και σοβινιστών.

Η Εποχή αρνήθηκε να δημοσιεύσει αυτό το κείμενο της ΟΑΚΚΕ, καθώς και ένα προηγούμενο που απαντούσε στα δύο πρώτα άρθρα της εφημερίδας.

Η άρνηση της δημοσίευσης των απαντήσεών μας έγινε προφορικά, την πρώτη φορά με το επιχείρημα της "έλλειψης χώρου", ενώ τη δεύτερη με το επιχείρημα ότι το κείμενο που δημοσιεύουμε παρακάτω είναι "υβριστικό" απέναντι στην εφημερίδα.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ την εφημερίδα Εποχή επειδή δε διαθέτει ούτε το στοιχειώδη αστικό δημοκρατισμό, ώστε να δώσει σ' αυτούς που δέχονται την επίθεσή της το δικαίωμα να υπερασπιστούν τον εαυτό τους από τις στήλες της. Είναι χαρακτηριστικό ότι η "Ε" δεν έχει καν ενημερώσει τους ανα-

γνώστες της ότι υπάρχουν απαντήσεις της ΟΑΚΚΕ που αυτή, για κάποιους λόγους, αρνείται να δημοσιεύσει.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ την εφημερίδα Εποχή για υποκρισία επειδή ισχυρίζεται ότι τα δικά της άρθρα κριτικής στην ΟΑΚΚΕ είναι άρθρα για τα οποία ευθύνονται οι συντάχτες τους και όχι η ίδια η εφημερίδα, οπότε η ΟΑΚΚΕ δεν έχει δικαίωμα να την κατηγορεί. Όμως είναι η "Ε" που ξεκίνησε την επίθεσή της με ψευδώνυμο άρθρο και εκείνη που δε δημοσίευσε την πρώτη απάντηση της ΟΑΚΚΕ, που δεν απευθυνόταν στην Εποχή, αλλά

στις διαθέσιμες αντιεθνικισμού και δημοκρατίας.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την εισαγωγή της προκήρυξης που μοιράστηκε, μετά την οποία (εισαγωγή) ακολούθησε η απάντηση της ΟΑΚΚΕ που ήδη έχει δημοσιευτεί στο προηγούμενο φύλλο της ΝΑ.

μόνο στους αρθρογράφους.

Αποδειχνεται ότι η Εποχή και οι πολιτικές δυνάμεις που την ελέγχουν, μαζί με την πολιτική γραμμή του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ έχουν υιοθετήσει και την κνίτικη νοοτροπία τους. Έτσι στο βάθος αυτή η συμπεριφορά εκφράζει την αδυναμία της Εποχής και ολόκληρου του ψευτοαριστερού καθεστωτικού μπλοκ να αντιπαραταχθεί πολιτικοideολογικά στην ΟΑΚΚΕ και το νέο διεθνιστικό και αριστερό πόλο που διαμορφώθηκε για πρώτη φορά μέσα από το κοινό εκλογικό κατέβασμα της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου.

Όχι στην καταδίκη του Σερίφ

Καταδικάστηκε σε 6 μήνες φυλακή με εξαγορά ο μουφτής της Κομοτηνής Ιμπραήμ Σερίφ με την κατηγορία της αντιποίησης αρχής. Η κατηγορία θεμελιώνεται στο ότι ο μόνος νόμιμος μουφτής είναι αυτός που διορίζεται από το ελληνικό κράτος. Αντίθετα, εκείνος που αναγνωρίζει ο τούρκικος πληθυσμός σαν δικό του μουφτή θεωρείται ψεύτικος. Με λίγα λόγια, θεωρείται ο ψεύτικος σαν αληθι-

νός και ο αληθινός σαν ψεύτικος. Και αυτό δεν είναι μόνο μια "θεώρηση", μια "άποψη", μια "αντίληψη" για το ποιος είναι ο αληθινός και ποιος ο ψεύτικος μουφτής. Αυτό στη χώρα του κρυμμένου φασισμού, στη χώρα μας, σημαίνει βία. Ο ψεύτικος -κατά το κράτος- μουφτής πρέπει να πάει στο δικαστήριο και να καταδικαστεί, δηλαδή να του ασκηθεί βία και, από την άλλη, με τη βία να αναγνωρί-

σουν σαν μουφτή τον κρατικό μουφτή όσοι έχουν διαλέξει έναν άλλο.

Αυτή η κτηνωδία λίγο μετά τις εκλογές, όπου τρία κόμματα, και πιο πολύ ο μεγάλος υποκριτής Συνασπισμός, εκλέξανε βουλευτές της τούρκικης μειονότητας.

Κι όμως κανείς από αυτούς δε μίλησε ακόμα γι' αυτή την καταδίκη.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

ΤΙ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΨΥΧΑΡΗ

Ο διορισμός του Ψυχάρη στο Άγιο Όρος εξελίχθηκε σε πολιτικό ζήτημα πρώτου μεγέθους. Μέχρι τώρα λίγοι Έλληνες γνώριζαν την ύπαρξη πολιτικού διοικητή, οργάνου που ασκεί κρατική εποπτεία στο αυτοδιοικητο Άγιο Όρος, και ποτέ πριν ανάλογος διορισμός δεν είχε γίνει ζήτημα. Αυτός ο διορισμός ξεσήκωσε την οργή ολόκληρου του σοσιαλφασιστικού μπλοκ γιατί ήρθε να ενισχύσει το Πατριαρχείο και το Βαρθολομαίο στη σύγκρουσή του με την Εκκλησία της Ελλάδας και το Άγιο Όρος πάνω στο ζήτημα των σχέσεων με την Τουρκία και την Ευρώπη. Ο Βαρθολομαίος θέλει ειρήνη με την Τουρκία και προσέγγιση με την Ευρώπη, ενώ η Εκκλησία της Ελλάδας μαζί με το Άγιο Όρος θέλουν την όξυνση με την Τουρκία και την Ευρώπη και το πλησίασμα στη ρώσικη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου".

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Ο Πάγκαλος, ως υπουργός Εξωτερικών και αρμόδιος για έναν τέτοιο διορισμό, επέλεξε τον Ψυχάρη συνειδητά ακριβώς με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του Βαρθολομαίου. Αν και ο σοβινισμός του οδηγεί τον Πάγκαλο να είναι πάντα πολύ φιλικός με τη Ρωσία και τη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου", ποτέ όμως δεν έχασε από τα μάτια του την Ευρώπη και ποτέ δε θέλησε η εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους να χάσει την ευρωπαϊκή της κατεύθυνση. Απ' αυτή τη σκοπιά παίρνει το μέρος του Βαρθολομαίου, που είναι πιο κοντά στην Ευρώπη, και διαλέγει τον ευρωπαίο, και επίσης αντιτούρκο, Ψυχάρη για να μπορέσει να τον στηρίξει. Σε συνέντευξή του στην ΕΤ-1 και σε ερώτηση του δημοσιογράφου για τους λόγους που επέλεξε το Ψυχάρη ο Πάγκαλος λέει: «Διότι δυστυχώς μεταξύ των μοναχών, αλλά και μεταξύ των μοναχών και της Εκκλησίας της Ελλάδας, και της Εκκλησίας της Ελλάδας και του Πατριαρχείου υπάρχουν διαφορές απόψεων, και ο μόνος που κατά τη γνώμη μου μπορεί να συζητάει ισότιμα με όλους αυτούς τους παράγοντες και δεν έχει ταυτιστεί με τη μία ή την άλλη άποψη ήταν ο κ. Ψυχάρης». Βεβαίως ο Πάγκαλος δεν μπορεί ανοιχτά να υποστηρίξει τη μία άποψη, αλλά είναι σαφές ότι ο Ψυχάρης τοποθετήθηκε σα μεσολοβιτής για να λύσει τις υπάρχουσες "διαφορές απόψεων". Στην ουσία τόσο ο Πάγκαλος όσο και ο Ψυχάρης, δηλαδή ο Λαμπράκης, έχουν την ίδια αντίφαση κι αυτήν πληρώνουν: Θέλουν να είναι ταυτόχρονα αντιτούρκοι εθνικιστές και φιλοευρωπαίοι.

Γι' αυτό σ' αυτή του την απόφαση ο Πάγκαλος έμεινε εντελώς μόνος. Η ρωσόφιλη κυβέρνηση του Σημίτη τον άφησε ακάλυπτο. Κάθε φορά που ζητήθηκε από το Ρέππα να υπερασπίσει αυτή την απόφαση αυτός απλά παρέπεμπε τους δημοσιογράφους στο υπουργείο Εξωτερικών. Οι τόνοι του Ρέππα ήταν εξαιρετικά χαμηλοί και στην καταδίκη της οξύτατης επίθεσης που του εξαπέλυσε ο Οικονόμου,

μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, καλώντας τον να ανακαλέσει την απόφασή του, αλλά και στις πιο ήπιες επιθέσεις των Κουλούρη, Σουλαδάκη.

Αποκαλυπτικό είναι το πρωτοσέλιδο δημοσίευμα της εφημερίδας *Εξουσία*, 24/10, σύμφωνα με το οποίο ο διορισμός του Ψυχάρη ήταν πραξικόπημα του Πάγκαλου, ο Σημίτης ήταν εντελώς ανενήμερος και, αφότου ενημερώθηκε, ήταν αντίθετος.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Όλος ο αστικός τύπος, εκτός βέβαια από το συγκρότημα Λαμπράκη και την κυβερνητική πλέον *Αυριανή*, εξαπέλυσε πυρά εναντίον του Πάγκαλου και του Ψυχάρη. Σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ (ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, ΠΟΛ.ΑΝ) έβγαλε πολύ θυμωμένες ανακοινώσεις. Ο ΣΥΝ μίλησε για «εξόφληση της αμέριστης πολιτικής υποστήριξης» που δόθηκε προεκλογικά από το συγκρότημα Λαμπράκη στο Σημίτη. Προχωρεί επίσης στη δημιουργία επιτροπής που θα «ελέγχει ασφυκτικά τις δραστηριότητες του νέου διοικητή» (*Εξουσία*, 26/10). Το ψευτοΚΚΕ, πάντα "πρωτοπόρο", δεν περιορίστηκε μόνο στις ανακοινώσεις, αλλά κατέθεσε και επίκαιρη ερώτηση στη Βουλή, στην οποία μάλιστα προσαπίζεται τα "ιερά και τα όσια" της Ορθοδοξίας, αναφέροντας το Άγιο Όρος σαν "Κιβωτό της Ορθοδοξίας" που απειλείται από τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Εμφανίζεται έτσι ανοιχτά σαν "ορθόδοξο" κόμμα ενώνοντας το σταυρό με το σφυροδρέπανο κατά τα πρότυπα των ρώσων αφεντικών του. Ο Έμπερτ δε θέλησε να ανοίξει μέτωπο με το Λαμπράκη τη στιγμή που έχει να αντιμετωπίσει μία εσωκομματική πάλη με μία μησοτακική αντιπολίτευση που δε θα έβλεπε με καθόλου καλό μάτι άλλο ένα χτύπημα σε μία ευρωπαϊκή τάση, με αποτέλεσμα να δεχτεί έντονη κριτική από τον *Ελεύθερο Τύπο* για υποχωρητικότητα.

Το επιχείρημα του σοσιαλφασισμού είναι, σε ό,τι αφορά το ζήτημα του Τύπου, ότι δεν τηρήθηκαν οι προϋποθέσεις που ορίζει ο νόμος, δηλ. προϋπηρεσία στο Δημόσιο ή θέση καθηγητή Πανεπιστημίου. Οι ισχυρισμοί του Πάγκαλου ότι ο Ψυχάρης είναι καθηγητής στο τμήμα ΜΜΕ του Πάντειου Πανεπιστημίου κατέρρευσαν μετά από τις δηλώσεις του πρύτανη της Παντείου Μεταξόπουλου, αλλά και του προέδρου του Τμήματος Επικοινωνίας και ΜΜΕ της Παντείου Ανδρέαδη, ότι ο Ψυχάρης δεν ήταν ποτέ πανεπιστημιακός. Όμως αυτό δεν είναι σκάνδαλο, δεδομένου ότι αρκετές φορές αυτός ο νόμος παραβιάστηκε στο παρελθόν, όπως με την περίπτωση του αλευροβιομήχανου Λούλη που επικαλέστηκε ο Πάγκαλος, ο οποίος είχε διοριστεί διοικητής επί ΝΔ. Ποτέ αυτή η παραβίαση δεν ήταν σκάνδαλο και γι' αυτό δεν μπορεί να είναι και τώρα. Το πρόβλημά τους δεν είναι η υπεράσπιση της νομιμότητας.

Στο ζήτημα της ουσίας ο σοσιαλ-

φασισμός πιπιλάει την καραμέλα των διαπλεκόμενων συμφερόντων, της "γιγαντιαίας" εξουσίας που αποκτούν τα εκδοτικά συμφέροντα, και συγκεκριμένα το συγκρότημα Λαμπράκη, και η οποία θα αποφέρει τεράστια οικονομικά κέρδη σ' αυτούς. Και εδώ πρόκειται για αφέλη φληναφήματα, αφού ο Διοικητής του Αγίου Όρους δεν έχει διαχειριστική εξουσία. Ο ίδιος ο Ψυχάρης παραχώρησε το μισθό του και κάθε μορφής αντιμισθία που συνδέεται με τη θέση του στο Ταμείο της Ιεράς Κοινότητας για τους σκοπούς που η ίδια θα επιλέξει, σαν κίνηση καλής θέλησης (*Βήμα*, 13/10). Δεν είναι δυνατό να πιστευτεί κανείς λογικός άνθρωπος ότι ο Ψυχάρης και ο Λαμπράκης θα θησαυρίσουν από τα κοινοτικά κονδύλια που διατίθενται για την ανάπλαση του Αγίου Όρους τη στιγμή που αυτά τα διαχειρίζονται μόνο τα όργανα του Αγίου Όρους, ή από την εκμετάλλευση των κειμηλίων με την έκθεσή τους στο Μέγαρο Μουσικής, όταν γι' αυτό απαιτείται πάλι έγκριση από το Άγιο Όρος, είτε από τα περίφημα "μυστικά κονδύλια" που νεφελώδικο αναφέρονται μέσα σ' ένα κλίμα μυστηρίου χωρίς κανείς να αναφέρει ούτε το ύψος τους, ούτε πού διατίθενται αυτά, ούτε γιατί υπάρχει η δυνατότητα να τα καρπωθεί ο διοικητής του Αγίου Όρους.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ

Το Άγιο Όρος είναι μια αυτοδιοικούμενη κοινότητα, η οποία πνευματικά υπάγεται στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και στην οποία το κράτος ασκεί εποπτεία ακριβώς επειδή ανήκει στο Φανάρι. Έχει τα δικά της όργανα που αποφασίζουν για όλα τα θέματα της οργάνωσης της ζωής των μοναχών, καθώς και για τη διαχείριση των οικονομικών της πόρων. Αυτά τα όργανα είναι η "Ιερά Σύναξη", που ασκεί τη νομοθετική εξουσία και είναι το ανώτερο όργανο, η "Ιερά Κοινότητα", που ασκεί τη διοικητική εξουσία, και η "Ιερά Επιστοασία", που ασκεί την εκτελεστική εξουσία. Ο πολιτικός διοικητής έχει πολύ περιορισμένες αρμοδιότητες, οι οποίες αφορούν τις σχέσεις του Αγίου Όρους με το ελληνικό κράτος και όχι εσωτερικά του θέματα. Συγκεκριμένα, ο πολιτικός διοικητής είναι υπεύθυνος για την πιστή εφαρμογή του Καταστατικού Χάρτη του Αγίου Όρους και για την τήρηση του νόμου και της τάξης. Σε περίπτωση μάλιστα διαφωνίας με τα όργανα του Αγίου Όρους δεν μπορεί να πάρει μόνος του απόφαση, αλλά το ζήτημα λύνεται από το υπουργείο Εξωτερικών. Η επέμβαση του Ψυχάρη στο Άγιο Όρος δε θα είναι οικονομική, αλλά καθαρά πολιτική: θα είναι ένας άνθρωπος με εξουσία μέσα στο Άγιο Όρος φιλικός προς το Βαρθολομαίο.

Αυτό δηλώνουν ανοιχτά και οι ίδιοι οι μοναχοί, τους οποίους το τελευταίο θέμα που απασχολεί είναι η πιθανότητα οικονομικών σκανδάλων: «*Εμείς θέλουμε να πιστεύουμε ότι όλα αυτά που ακούγονται είναι υπερβολές*», λέει ο γέ-

ροντας Ιωσήφ της Ιεράς Μονής Καρακάλου, «*είμαστε πρόθυμοι για καλή συνεργασία. Από κείνον εξαρτάται, και οι απόψεις περί χρησιμοποίησής του από τον κ. Λαμπράκη για μεταφορά ιερών κειμηλίων στην Αθήνα ή για έλεγχο των πολιτιστικών πραγμάτων του Αγίου Όρους (εκδόσεων κ.ά.) είναι εξίσου υπερβολικές, αφού οι αρμοδιότητες του διοικητή δεν του επιτρέπουν να πάρει τέτοιες πρωτοβουλίες και αποφάσεις χωρίς την έγκριση της Ιεράς Κοινότητας*» (*Ελεύθερος Τύπος*, 21/10). Αντίθετα, η κατηγορία που του απευθύνουν είναι ότι είναι «*φίλος του Πατριάρχη*», και ότι έχει πάρει τη θέση του Πατριαρχείου στη διένεξη με τους ηγούμενους του Αγίου Όρους (*Ελευθεροτυπία*, 16/10).

ΤΟ "ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΟΞΟ" ΘΕΛΕΙ ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ

Αποκαλυπτικό για το χαρακτήρα και την ένταση της σύγκρουσης μεταξύ Πατριαρχείου και Αγίου Όρους είναι ένα άρθρο του ρωσόφιλου πρωτοπρεσβύτερου Μεταλληνού με τίτλο "Άγιον Όρος και Πανορθόδοξη Ενότητα" που δημοσιεύτηκε στην *Καθημερινή*, 18/8. Ο Μεταλληνός είναι γνωστός υποστηρικτής του "ορθόδοξου τόξου" μέσα στον εκκλησιαστικό χώρο. Αφού κάνει έναν πρόλογο για την ανάγκη υπεράσπισης των "ορθόδοξων Σέρβων αδελφών" και για την απειλή που αποτελεί για τα ορθόδοξα Βαλκάνια και την ορθόδοξη Αν. Ευρώπη η "Νέα Τάξη" και η Δύση, με χαρακτηριστική κνίκτικη φρασεολογία, αναφέρεται στο Άγιο Όρος και το Οικουμενικό Πατριαρχείο ως εξής: «*Ουσιαστικός παράγων στην έμπρακτη σφρηλάτηση όχι μόνο της διαβαλκανικής, αλλά και της πανορθόδοξης ενότητας, είναι επί χίλια και πλέον χρόνια το Άγιον Όρος*...

...Πίσω από την εν Χριστώ πνευματική ενότητα των ορθόδοξων κρύπτεται μεν το Οικουμενικό Πατριαρχείο, **πολύ περισσότερο**

όμως το Άγιον Όρος, πηγή της πανορθόδοξης ευσεβείας και ενισχυτής της» (η υπογράμμιση δικιά μας). Με λίγα λόγια, εκφραστής της οικουμενικής Ορθοδοξίας δεν είναι το Οικουμενικό Πατριαρχείο του Βαρθολομαίου, αλλά το Άγιο Όρος.

Δεν είναι τυχαίο που ο Λαλιώτης αποφάσισε να συνδράμει το Άγιο Όρος διαθέτοντας 12,5 δισ. για την αναστύλωση των μονών. Ο π. Καλλίνικος, εκπρόσωπος της μονής Ιβήρων, μιλώντας για το θέμα Ψυχάρη αναφέρεται και στο Λαλιώτη: «*Να του δώσουμε του ανθρώπου την ευκαιρία να δουλέψει Καλόπιτα και όχι με το δάκτυλο στη σκανδάλη. Λέγονται πολλά γι' αυτόν. Αλλά δε λέγονταν και για τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ κ. Λαλιώτη, που μας βοήθησε όσο κανένας άλλος; Θα 'χαμε αυτή τη βοήθεια αν μέναμε σε όσα κυκλοφορούσαν για τον υπουργό και δεν είχαμε μαζί του μια συζήτηση ειλικρινή στην Αθήνα;*» (*Ελευθεροτυπία*, 17/10). Ο Λαλιώτης είχε δικό του υποψήφιο για διοικητή του Αγίου Όρους, το δικηγόρο Στεφανάκη, τον οποίο παραμέρισε ο Πάγκαλος (*Ελευθεροτυπία*, 16/10).

Ο διορισμός του Ψυχάρη στο Άγιο Όρος σαν εκφραστή της γραμμής Βαρθολομαίου είναι θετικό. Απειλή για τη δημοκρατία δεν αποτελούν τα εκδοτικά συμφέροντα του συγκροτήματος Λαμπράκη, που, σύμφωνα με τη φρασεολογία του σοσιαλφασιστικού μπλοκ, θέλουν να "αλώσουν τον εκκλησιαστικό χώρο", αλλά τα διαπλεκόμενα συμφέροντα του Λαλιώτη, του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ και, τέλος, του Κόκκαλη, αυτού δηλαδή του μετώπου που έχει ήδη αλώσει το κράτος, στήνοντας μία γιγαντιαία πολιτική και οικονομική δύναμη έτοιμη να χρηματοδοτήσει την πολεμική μηχανή του "ορθόδοξου τόξου". Ενάντια σ' αυτά τα "διαπλεκόμενα συμφέροντα", τα οποία με φανατισμό υποστηρίζει το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, πρέπει να παλεύει η πολιτική δημοκρατία στην Ελλάδα.

Νέα αναβολή στη δίκη!

Μέσα στη δίνη του εκλογικού αγώνα δεν ενημερώσαμε τους αναγνώστες μας για τη νέα αναβολή της δίκης της ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό. Αυτή ήταν ως γνωστό προγραμματισμένη για τις 25 του Σεπτέμβρη ύστερα από τρεις αναβολές! Αλλά στις 25 του Σεπτέμβρη τα δικαστήρια ήταν κλειστά λόγω εκλογών. Δεν αποκλείεται οι σχεδιαστές των αναβολών της δίκης μας να ήζεραν αρκετούς μήνες πριν ότι οι εκλογές θα γίνονταν μέσα στο Σεπτέμβρη, εφόσον γι' αυτούς που τις έκαναν οι εκλογές δεν ήταν καθόλου έκπληξη.

Σύμφωνα πάντα με το πνεύμα των αναβολών, η νέα δίκη ορίστηκε για τις 23 του Ιούνη του '97, δηλαδή όσο πιο μακριά γινόταν. Η αμηχανία των αντιδραστικών απέναντι σ' αυτή τη βαριά γι' αυτούς υποχρέωση να αθώσουν ή να καταδικάσουν την ΟΑΚΚΕ είναι ολοφάνερη.

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ - ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

συνέχεια από τη σελ. 1

Ειδικά πάλι για τη χώρα μας αυτή η αποκάλυψη θα πρέπει να φτάνει ως την αντιστροφή του ενόχου, ως την απόδειξη δηλαδή του γεγονότος ότι οι μεγαλύτεροι υπεύθυνοι της πείνας του λαού είναι τα κόμματα των αντιμιαστριχτών οικονομικών σαμποτέρ, με πρώτο και καλύτερο το ψευτοΚΚΕ.

ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ

Το Μάαστριχτ είναι η πιο ολοκληρωμένη μέχρι τα τώρα συμφωνία προσέγγισης των ευρωπαϊκών χωρών. Το καινούριο σ' αυτή τη συμφωνία, που υπογράφηκε στις αρχές του '92, σε σχέση με το παλιό ευρωπαϊκό καθεστώς είναι ότι έβαλε τις βάσεις γι' αυτό που έλειπε ως εκείνη τη στιγμή, δηλαδή για μια κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική άμυνας. Το Μάαστριχτ είναι η πρώτη δειλή απόπειρα της Δυτ. Ευρώπης να ξεφύγει από το στενά οικονομικό πλαίσιο της μέχρι τώρα ενότητάς της.

Γι' αυτό συνάντησε τέτοιο μίσος από τους ρωσόφιλους και τους σοβινιστές. Ο βασικός τους στόχος είναι να εμποδίσουν την ολοκλήρωση του Μάαστριχτ, δηλαδή την ουσιαστική μετατροπή της Ευρ. Ένωσης από μια οικονομική σε μια πολιτική Ένωση. Γι' αυτό σαμποτάρουν με κάθε τρόπο τη γνωστή Διακυβερνητική, που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η απόπειρα των κρατών να φύγουν από την αρχή της ομοφωνίας και να πάνε στην αρχή της πλειοψηφίας, ώστε να παίρνονται πολιτικές αποφάσεις.

Εννοείται ότι η κυβέρνηση Σημίτη, κρυμμένη πίσω από όλους τους ευρωπαϊκούς εθνικισμούς, αρνείται με κάθε τρόπο την αρχή της πλειοψηφίας στο όνομα του "υπέρατου εθνικού συμφέροντος" και επιμένει στο δικαίωμα του βέτο, δηλαδή στο δικαίωμα που έχει μια μόνο χώρα να μπλοκάρει όλη την Ευρώπη.

Η κατεξοχήν πολιτική φύση του Μάαστριχτ δε σημαίνει ωστόσο ότι κυριάρχησε κιόλας η πολιτική απέναντι στην οικονομία μέσα στην Ένωση. Το πραχτικά κυρίαρχο εξακολουθεί να είναι το οικονομικό. Η Ένωση εξακολουθεί πάνω απ' όλα να κάνει κοινή οικονομική πολιτική και να προσπαθεί μέσα από αυτήν να βαθύνει την πολιτική ένωση. Γι' αυτό στο Μάαστριχτ οι πολιτικές διατάξεις είναι λίγες και αόριστες, ενώ οι διατάξεις για την οικονομική ενοποίηση είναι πολύ εκτεταμένες και συγκεκριμένες. Σ' αυτό το στάδιο η πολιτική ενοποίηση κρίνεται στην επιτυχία του κεντρικού οικονομικού στόχου του Μάαστριχτ, που είναι το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα. Είναι λοιπόν φυσικό όλα τα πυρά του αντιευρωπαϊσμού να κατευθύνονται ενάντια στο κοινό νόμισμα προσπαθώντας είτε να αλλάξουν την ημερομηνία εισαγωγής του κοινού νομίσματος είτε τους όρους της οικονομικής σύγκλισης, ώστε να μπορεί να μπει

μια χώρα στο χώρο του κοινού νομίσματος του λεγόμενου "Εύρω". Αυτό θα το διαπιστώσει κανείς αν προσέξει την πολιτική του ΣΥΝ στο ζήτημα, που είναι η άρνηση του χρόνου και των όρων της νομισματικής σύγκλισης.

Η ρώσικη διπλωματία ξέρει πολύ καλά ότι, αν μια χώρα πετύχει να αλλάξει έστω και έναν όρο σύγκλισης, τότε κάθε άλλη θα ζητήσει κάτι ανάλογο, οπότε οι όροι θα τιναχτούν στον αέρα. Τα ίδια και χειρότερα θα συμβούν αν μεταφερθεί η ημερομηνία εισαγωγής του "Εύρω". Αν αυτή μεταφερθεί μια φορά, θα μεταφέρεται διαρκώς. Σ' αυτή την περίπτωση θα χαλάσει η βασική ασφαλιστική δικλείδα της νομισματικής ενοποίησης, που είναι ότι, αν ένας πυρήνας χωρών φτάσει τα προαποφασισμένα κριτήρια του κοινού νομίσματος την προαποφασισμένη στιγμή, τότε αυτός ο πυρήνας μπορεί να εισάγει το "Εύρω" και οι υπόλοιποι θα ακολουθήσουν αργότερα.

Για να λειτουργήσει όμως πραχτικά αυτή η διαδικασία, θα πρέπει ως το τέλος του 1997 να ανταποκρίνονται στα κριτήρια οι δύο χώρες-ατμομηχανές της ενοποίησης, η Γαλλία και η Γερμανία. Αν μία από τις δύο αποτύχει, η ημερομηνία θα μεταφερθεί και όλο το σύστημα θα κινδυνεύει με κατάρρευση, καθώς εκεί είναι ισχυρό το αντιευρωπαϊκό πολιτικό μέτωπο των ακροδεξιών ΚΚΓ και Λεπέν. Επειδή ο αδύνατος κρίκος είναι η Γαλλία, όλη η προσπάθεια των ρωσόφιλων στην ευρωπαϊκή ήπειρο συγκεντρώνεται στην ανατροπή της γαλλικής οικονομικής πολιτικής για τη σύγκλιση.

Καταλαβαίνει κανείς ότι τα πυρά ενάντια στη σύγκλιση στη χώρα μας δεν έχουν τόσο σαν στόχο να υπονομεύσουν γενικά την ευρωπαϊκή σύγκλιση, εξαιτίας της μικρής οικονομικής επιρροής της Ελλάδας μέσα στην ΕΕ, όσο το να στρέψουν πολιτικά το λαό μας ενάντια στην Ευρώπη και να προετοιμάσουν την αυριανή ανοιχτή σύγκρουση μ' αυτήν. Ο υπονομευτικός ρόλος της Ελλάδας πραγματοποιείται κυρίως μέσα από τη Διακυβερνητική, αλλά και μέσα από το Αιγαίο και την Κύπρο, ώστε η Ένωση να εγκαταλείψει την Τουρκία στα χέρια της Μόσχας και του Ισλάμ. Αντίθετα, **για να μπορεί η Ελλάδα να παίξει τον υπονομευτικό της ρόλο στο καθαυτό πολιτικό επίπεδο, είναι υποχρεωμένη να δείχνει φαινομενική συνέπεια στο ζήτημα της οικονομικής σύγκλισης.**

Η ρώσικη ταχτική για την Ελλάδα είναι: **Μέσα στην Ευρώπη ενάντια στην Ευρώπη, που σημαίνει, μέσα στην ευρωπαϊκή οικονομία ενάντια στην ευρωπαϊκή πολιτική.** Έτσι η Ελλάδα χώνεται μέσα στη μεγάλη ρωγμή της Ευρώπης, που αντιστοιχεί στην αυταπάτη των ευρωπαϊκών μικροϊμπεριαλισμών ότι μπορούν να ενωθούν στην οικονομία δίχως, από ένα σημείο και πέρα, να ενωθούν πολύ βαθύτερα στην πο-

λιτική. Στο βάθος αυτής της αυταπάτης υπάρχει η πρόσφατη εμπειρία του ευρωπαϊκού μονοπώλου, που για μισό περίπου αιώνα ατιμώρητα μπόρεσε να συσσωρεύσει κέρδη από την παγκόσμια χρηματιστική και εμπορική του υπεροχή, σχεδόν αποκλειστικά στηριγμένο στην αμερικάνικη στρατιωτική προστασία.

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΣΜΟΥ

Η Ελλάδα πρόκειται να αποδείξει τη χρεωκοπία του ευρωπαϊκού οικονομισμού. Το ότι μια κυβέρνηση μπορεί να παριστάνει τη φιλοευρωπαϊκή και να στάζουν μέλι γι' αυτήν όλοι οι πολιτιολόγοι της Ευρώπης και ταυτόχρονα ολόκληρη σχεδόν αυτή η κυβέρνηση να διαχωρίζεται πολιτικά ως προς την υποτιθέμενη φιλοευρωπαϊκή οικονομική της πολιτική, αυτό είναι ακριβώς το πιο τέλειο προμήνυμα αυτής της χρεωκοπίας. Μόνο χάρη σ' αυτό τον οικονομισμό θα εισπράξει η Ένωση όλο το πολιτικό βάρος της πείνας ενός λαού, αλλά και της οικονομικής χρεωκοπίας όλης της χώρας, επειδή αυτή θα απομακρύνεται στην ουσία της οικονομίας όλο και περισσότερο από την Ευρώπη.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ

Μα πώς, θα ρωτήσετε κανείς, γίνεται να συμμορφώνεται η κυβέρνηση με τα κριτήρια του Μάαστριχτ, η χώρα να πλησιάζει στο ενιαίο νόμισμα και ταυτόχρονα να απομακρύνεται από την Ευρώπη όχι μόνο στο πολιτικό, αλλά και στο οικονομικό επίπεδο;

Είναι απλό. Τα κριτήρια του Μάαστριχτ δεν οδηγούν από μόνα τους στη σύγκλιση, αλλά την προϋποθέτουν. Τα κριτήρια του Μάαστριχτ λένε μόνο ένα πράγμα: Για να μπορούν οι ευρωπαϊκές αναπτυγμένες χώρες να έχουν κοινό νόμισμα, πρέπει να μην έχουν πληθωρισμό, ο οποίος είναι ουσιαστικά πάντα διαφορετικός για κάθε χώρα. Ο πληθωρισμός είναι στο σύγχρονο κράτος εργαλείο οικονομικής ή, καλύτερα, εργαλείο παραγωγής αναγκαστικού κρατικού δανείου μέσα από το αυθαίρετο τύπωμα χαρτονομίσματος. Είναι αδύνατο να εγκαταστήσουν κάποια κράτη κοινό νόμισμα αν την προηγούμενη μέρα έχουν διαφορετικό πληθωρισμό ή πληθωρισμό γενικά. Για την ακρίβεια, δεν μπορούν αν ρίξουν τον πληθωρισμό αν δεν παραιτηθούν από το οικονομικό εργαλείο της παραγωγής πληθωριστικού νομίσματος.

Για να μπουν στην Ένωση τα ευρωπαϊκά κράτη πρέπει να εγκαταλείψουν αυτό το εργαλείο, και μάλιστα να αποδείξουν έμπραχτα ότι μπορούν να το κάνουν. Αυτό σημαίνει ότι πριν το κοινό νόμισμα πρέπει να έχει πέσει όχι μόνο ο πληθωρισμός, αλλά και το υπέρογκο δημόσιο χρέος και ο παράγοντας που το γεννάει, το υπέρογκο έλλειμμα του προϋπολογισμού.

Για να ρίξουν δηλαδή τον πληθωρισμό πρέπει να ρίξουν το δημόσιο χρέος. Για να είναι αξιόπιστη η πτώση του δημόσιου χρέους πρέπει να μειωθεί το έλλειμμα του προϋπολογισμού. Γι' αυτό δεν υπήρξε κανένας σοβαρός αστός οικονομολόγος σε όλο τον πλανήτη που να αρνηθεί ότι για το κοινό νόμισμα χρειάζονται σήμερα κριτήρια τύπου Μάαστριχτ - έλλειμμα προϋπολογισμού 3% του ΑΕΠ, δημόσιο χρέος 60% του ΑΕΠ, πληθωρισμός 1,5% πάνω από το μέσο όρο των τριών χαμηλότερων πληθωρισμών της Ένωσης. Αυτή είναι μια αναγκαία προϋπόθεση για να αποχτήσουν κοινό νόμισμα χώρες που δεν έχουν ενωθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να έχουν κοινή δημοσιονομική οικονομική πολιτική, τόσο κοινή που να τους επιτρέπει κάθε επιμέρους δημόσιο χρέος του κάθε ξεχωριστού κράτους-μέλους να το αντιμετωπίζουν σαν κοινό χρέος.

Όμως το ότι οι δοσμένες χώρες θα έχουν χαμηλό πληθωρισμό δε σημαίνει ότι θα έχουν αληθινή οικονομική συγγένεια. Στην ουσία τα κριτήρια της σύγκλισης είναι ποσοτικά κριτήρια που έχουν νόημα μόνο στην περίπτωση των οικονομικών που έχουν κοινά ποιοτικά χαρακτηριστικά. Αν δηλαδή μια αγροτική χώρα με πατριαρχική οικονομία έχει μηδενικό δημόσιο χρέος και πληθωρισμό, αυτό δε σημαίνει ότι πιάνει τα αληθινά κριτήρια του κοινού νομίσματος. Αυτά λοιπόν τα κριτήρια είναι αναγκαία, αλλά όχι **ικανή** προϋπόθεση εισόδου στον πυρήνα της Ένωσης και στο κοινό νόμισμα.

Οι ρωσόφιλοι που κυβερνούν τη χώρα κάνουν το εξής: **Συμμορφώνονται στα ποσοτικά κριτήρια και σαμποτάρουν τα ποιοτικά.** Την ώρα που σπρώχνουν την οικονομία της Ελλάδας στην παραγωγική υποανάπτυξη, δηλαδή ανατινάζουν την υποδομή, διαλύουν τη μεγάλη βιομηχανία, προωθούν τη μικρή παραγωγή, διογκώνουν τον κρατικό μηχανισμό, σπρώχνουν την υπαλληλική γραφειοκρατία στη διαφθορά, διαμορφώνουν μια νέα ολιγαρχία που ζει από τη ληστεία του διεφθαρμένου κομματικού κράτους και πετάνε τρισεκατομμύρια σε άχρηστα όπλα, την ώρα λοιπόν που τα κάνουν όλα αυτά σπρώχνοντας την οικονομία μακριά από την Ευρώπη, σέβονται τρεις αριθμούς που έχουν γίνει εργαλεία της Ένωσης των πραγματικά αναπτυγμένων χωρών: δηλ. το 3%, το 60% και το 1,5% που αναφέραμε παραπάνω.

Η Ελλάδα πετυχαίνει τα τρία αυτά νούμερα, αλλά αναπτύσσει ταυτόχρονα όλα τα άλλα νούμερα της υπανάπτυξης. Συντρίβει λοιπόν το λαό και ότι έχει μείνει από ανάπτυξη σ' αυτή τη χώρα όχι εξαιτίας των αριθμών του Μάαστριχτ, αλλά των αριθμών του ανατολικού και μεσαιωνικού καθεστώτος της. Στην πραγματικότητα τα αριθμητικά κριτήρια του Μάαστριχτ είναι όροι γενικής δημοσιονομικής ισορροπίας σε ο-

ποιαδήποτε οικονομία. Ακόμα και αν δεν υπήρχαν οι όροι της σύγκλισης, αργά ή γρήγορα η Ελλάδα θα στέναζε και θα υπέφερε από το πελώριο δημόσιο χρέος που έχει συσσωρεύσει τα τελευταία 15 χρόνια η καταστροφική πολιτική Παπανδρέου και των ψευτοαριστερών συμμάχων του.

Αν αθροίσει κανείς τα λεφτά που δίνει το ελληνικό κράτος στο βωμό της επιθετικής στο εξωτερικό και μεσαιωνικής στο εσωτερικό πολιτικής του, δηλαδή τα θεόρατα τοκοχρεωλύσια που συσσωρεύσει ο παπανδρείσμος, τα τουλάχιστον 500 άχρηστα επιπλέον δις στους εξοπλισμούς, τα 50 δις στους μισθούς των παπάδων, τα 10% όλων των δημοσίων έργων και προμηθειών στις μίζες, ιδιαίτερα στις εκχωρήσεις στον Κόκκαλη. Αν ύστερα προσθέσει κανείς στα έξοδα του κράτους την παραγωγική απασχόληση που δεν έχουν οι στρατιές των δημοσίων υπαλλήλων, τα εκατοντάδες δις που μένουν αναξιοποίητα μέσα στα ευρωπαϊκά ταμεία εξαιτίας των σαμποτέρ, τα φορολογικά έσοδα και τις εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία που χάνονται επειδή διαλύεται και τεμαχίζεται η βιομηχανία, αν λογαριάσει κανείς όλα τα παραπάνω και τα θεωρήσει αναγκαία θα βρει ότι ο μόνος τρόπος για να μειωθεί γρήγορα το έλλειμμα του προϋπολογισμού είναι να ξεζουμιστεί ότι έχει μείνει από καταβάσει του λαού και από μη παρασιτικό καπιταλιστικό κέρδος, δηλ. να επισπευστεί η καταστροφή της χώρας.

Αυτό ακριβώς κάνει με ευλαβική προσήλωση η κυβέρνηση Σημίτη. Οι ευρωπαίοι της κυβέρνησης είναι επιφορτισμένοι να μαζεύουν τα λεφτά και οι ρώσοι της να τα τρώνε και να τα πετάνε, με τέτοιο όμως τρόπο, ώστε το ισοζύγιο να είναι ικανοποιητικό για τις λογιστικές καταστάσεις της Ένωσης. Αν στο τέλος αυτής της τραγικής πορείας η Ελλάδα αξιωθεί να έχει νόμισμά της το "Εύρω", αυτό θα έχει γίνει συνώνυμο του πιο εκτεταμένου αντιευρωπαϊσμού τόσο στα πράγματα όσο και στις συνειδήσεις.

Αν κανείς αναρωτηθεί εδώ πώς οι ευρωπαίοι δέχονται κάτι τέτοιο, η απάντηση βρίσκεται στη Βοσνία. Από την ώρα που αυτοί έδωσαν τη μισή Βοσνία στους Σέρβους ναζίβιαστές της για να εξασφαλίσουν τη διόδο των εμπορευμάτων και των κεφαλαίων τους στα Βαλκάνια δίχως να ξοδέψουν δεκάρα σε ένα δίκαιο πόλεμο, από εκείνη την ώρα δεν μπορούν να αρνηθούν τίποτα σε κανέναν τραμπούκο και κανένα βίτσιο, ιδιαίτερα εθνικό βίτσιο, σε κανέναν εταίρο τους.

Είναι λοιπόν οι τελευταίοι που θα έλεγαν ότι η Ελλάδα δεν πρέπει να πεθάνει το λαό της, αλλά θα μπορούσε να κλείσει τους αριθμούς για το Μάαστριχτ κόβοντας τις πελώριες αμυντικές της δαπάνες. Μα αν το έκαναν αυτό θα έπρεπε να πάρουν θέση στο Αιγαίο και την Κύπρο, ώστε να μη σπρώξουν την Τουρκία στα νύχια

της Ρωσίας και να μην επιτρέψουν ποτέ στην Ελλάδα να πιέζει βάρβαρα τη Δημ. της Μακεδονίας. Αν είχαν όμως ένα τέτοιο σθένος, δε θα ήταν αστοί του β' κόσμου, αλλά δημοκράτες του Τρίτου. Έτσι, προτιμούν κάθε φορά να κάνουν το πιο εύκολο και να λειτουργούν σαν προβοκάτορες του ίδιου τους του εαυτού. Χειροκροτούν το "δικό" τους Σημίτη όταν γδέρνει τον ελληνικό λαό για να βγάλει τα σαστά τους νούμερα, αλλά σε βάρους τους.

Ασφαλώς αυτή η μαζοχιστική αποκλίση των ευρωπαίων αστών δεν μπορεί να είναι πολιτική του ίδιου του ελληνικού προλεταριάτου. Οι συνειδητοί προλετάριοι και οι μαρξιστές δεν είναι διατεθειμένοι να σπώξουν τις καταπιεζόμενες τάξεις και όλο το έθνος στα χέρια των πραχτόρων των νέων τσάρων. Δεν πρόκειται να επιτρέψουν να επαναληφθεί το φαινόμενο του αγγλικού δάνειου του '21, που πήγαινε στις τσέπες των φίλων της Ρωσίας και δυνάμωνε τις αλυσίδες του λαού μας και την καταστροφή της χώρας.

Αυτό σημαίνει ότι μπροστά στην τωρινή επίθεση υπερφορολόγησης και χαμηλού μεροκάματου πρέπει να αντισταθούμε τη δικιά μας θέση: "Ναι στην Ευρώπη και τη Σύγκλιση - Όχι στην πείνα και τους σαμποταριστές".

Αυτά σημαίνουν αποκάλυψη του γεγονότος ότι αυτή η συγκεκριμένη οικονομική πολιτική δεν είναι για τη σύγκλιση, αλλά για την απόκλιση από την Ευρώπη.

Αυτή εδώ είναι σύγκλιση ενάντια στην Ευρώπη. Είναι σύγκλιση με τη Ρωσία, που κάνει την Ελλάδα πράχτορά της μέσα στην Ευρώπη. Μια σύγκλιση που δεν καταγγέλλει σαν υπεύθυνους της πείνας τους σαμποταριστές, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ, το ΣΥΝ και τους φίλους τους μέσα στην αστική τάξη, είναι μια σύγκλιση αντιευρωπαϊκή.

Το πραγματικό "Ναι στο Μάαστριχτ" σημαίνει πολιτική, ιδεολογική και οικονομική εξουδετέρωση των σαμποτέρ, σημαίνει δηλαδή ξεπέταγμα από το κράτος των ανθρώπων της Ρωσίας, απομόνωση των σοβινιστών και διάλυση όλου του πολιτικοοικονομικού καθεστώτος που έστησαν οι σαμποταριστές μετά το 1978. Κάθε άλλη σύγκλιση με την Ευρώπη είναι για το κακό του λαού μας, και κυρίως για το κακό της Ευρώπης.

Από πραχτική άποψη η παραπάνω θέση σημαίνει πρωτοπόρα συμμετοχή σε κάθε αυθόρμητο κίνημα των μαζών που διαμαρτύρεται για την πολιτική της πείνας και της διάλυσης, αλλά καμιά ενότητα με τα στημένα κινήματα του σοσιαλφασισμού που θα γράφουν στη σημαία τους το σύνθημα "Κάτω το Μάαστριχτ". Αν ανατραπούν οι σαμποταριστές, η οικονομία θα ανθίσει και μαζί της θα ανθίσει το εργατικό μεροκάματο. Προς το παρόν όλη η προσπάθεια πρέπει να είναι να αλλάξει πολιτικό στρατόπεδο η χώρα μας, πρέπει να τελειώνουμε με την ανατολική στρατοκρατική και φασιστική της πορεία.

Αυτή είναι η βασική διαφορά στα καθήκοντα των προοδευτικών ανθρώπων στη δικιά μας χώρα απ' όλες τις άλλες χώρες της Ευρώπης.

Ο λαός, το έθνος και ο στρατός ενάντια στο Μάαστριχτ!

Η υπερδεξιά αντιευρωπαϊκή γραμμή έγινε θεσμός για ολόκληρη σχεδόν την αστική τάξη μόνο χάρη στην ανύπαρκτη απειλή του "τουρκικού κινδύνου", που ο παλιός πράκτορας της Ρωσίας Α. Παπανδρέου μετέτρεψε σε ύψιστη αλήθεια για το έθνος.

Έτσι, ο μισητός στη νεολαία και το λαό κνίτης απόκτησε πολιτική ηγεμονία στις αντιλήψεις της κοινωνίας. Τα ψέματα του έγιναν κυρίαρχα ψέματα. Σ' αυτό βοήθησε μια νέα ανακάλυψη του Κρεμλίνου, που δημιούργησε μια πιο πολιτισμένη μορφή κνίτη με ευρωπαϊκή φινέτσα, το Συνασπισμό.

Ας τον δούμε:

α) «*Η Ελλάδα του 21ου αιώνα δεν πρέπει να είναι η κοινωνία του 1/3 και της τελευταίας ταχύτητας, που διαμόρφωσαν οι πολιτικές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Ούτε η Ελλάδα "του δε βιαζόμεστε, περιμένουμε", για να υποκύψουμε στις υποδείξεις»* (συνέντευξη του Ν. Κωνσταντόπουλου στην εφημερίδα *Αυγή*, 25 Αυγούστου).

β) «*Για να εκφράσει μετεκλογικά (σ.σ. εννοεί το Σημίτη) ανενόχλητα τη γενική διαθεσιμότητα της Ελλάδας στους "αρχιτέκτονες" της "σταθερότητας" και της "νέας τάξης" στην περιοχή μας, στις ΗΠΑ, και τους ισχυρούς της Ευρώπης».*

Και παρακάτω:

«*Για τον κ. Σημίτη, όμως, τα δόγματα των αγορών και της προσαρμογής στα σχέδια των ΗΠΑ και της γερμανικής Ευρώπης είναι σιδερένιος νόμος»* (άρθρο του Π. Λαφαζάνη, μέλους της ΚΠΕ του ΣΥΝ, στην *Αυγή*, 25/8).

Τόσο το ψευτοΚΚΕ όσο και ο ΣΥΝ συγκεντρώνουν διάφορες συμπάθειες. Έτσι, το πρώτο μαζεύει στην αυλή του μια μαχητική "επαναστατική" φρουρά με πολλά κόκκινα λάβαρα, σαν τους διαρρήχτες του "Μ-Λ ΚΚΕ", τη Μαχομένη Αριστερά, την Α-Συνέχεια και την ΟΣΕ, πρωτοπόρα στους "ταξικούς αγώνες".

Ο ΣΥΝ μοιράζεται μια "πολιτισμένη" ατμόσφαιρα με την εφημερίδα *Εποχή* (ΑΚΟΑ).

Αυτό είναι το "κόκκινο" μέτωπο. Επειδή όμως ο ρωσόφιλος αντιευρωπαϊσμός αποτελεί "εθνική γραμμή", δε θα μπορούσαν να λείπουν και οι "πατριώτες", όπως οι ρωσόφιλοι ναζί της Χρυσής Αυγής και οι υπερσοβινιστές φασίστες του Στόχου.

Έτσι, διαβάζουμε: στη Χρυσή Αυγή 11-16 Οκτώβρη, αρ. φ. 168, άρθρο με τίτλο «*ΟΝΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ ΚΙΑ ΚΕΡΔΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ*». Με υπότιτλο «*Όλοι πλην ΚΚΕ*» γράφουν: «*Όλα τα πολιτικά κόμματα που εκπροσωπούνται στη Βουλή (πλην ΚΚΕ) έχουν αποδεχθεί την ΟΝΕ,*

ακόμα και το ΔΗΚΚΙ του κ. Τσοβόλα με την παραλλαγή του "καλού" Μάαστριχτ. Καλό Μάαστριχτ δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει και καλή λιτότητα, που επιβάλλει το καθεστώς της σημερινής "δημοκρατίας" προς δόξα και κούνομα του μεγάλου κεφαλαίου...

...*Πολύ γρήγορα θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε όλοι ότι ο κίνδυνος που έρχεται στο όνομα της ΟΝΕ είναι αυτός που θα βοηθήσει στη συνειδητοποίηση των μεγάλων μαζών, ώστε να καταστεί πιο εύκολη η αντιστροφή της πορείας που έχει επιβάλει το ευρωπαϊκό αλλά και διεθνές κεφάλαιο»* Δ. Δημητρίου

Υ.Γ. Όταν γράφονταν αυτές οι γραμμές η Γερμανία, η Ισπανία, η Γαλλία, το Βέλγιο, η Αυστρία ανακοίνωναν μέτρα για την προσαρμογή... στο Μάαστριχτ, τον παράδεισο των πολυεθνικών και τον τάφο των λαών».

Ας κάνουμε τώρα μια σύγκριση ανάμεσα στους ναζί και τους σοσιαλφασίστες. Μιλώντας η Παπαρήγα για τη σύσκεψη των 15 της Ευρώπης στο Δουβλίνο είπε:

«*Γίνεται φανερό για άλλη μια φορά ότι οι θέσεις εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που προσβλέπουν σ' ένα "καλό" Μάαστριχτ αποτελούν προσπάθεια αποπροσανατολισμού και εγκλωβισμού των εργαζομένων στο σύστημα της κυριαρχίας των πολυε-*

θνικών» (Ελευθεροτυπία, 7 Οκτώβρη).

Τώρα, είναι γνωστό ότι το ψευτοΚΚΕ από το 1992 ζητάει δημοψήφισμα για το Μάαστριχτ. Τέσσερα χρόνια μετά οι φασίστες στρατιωτικοί ζητάνε κι αυτοί το ίδιο. Διαβάζουμε στην πρώτη σελίδα του Στόχου, 23 Οκτώβρη, αρ. φ. 644, μονόστηλο με μαύρα γράμματα και τίτλο «*ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ*»: «*Τη διενέργεια δημοψηφίσματος για το αν πρέπει να δεχτεί ο Ελληνικός Λαός την καταστρεπτική για το Έθνος "Συμφωνία του Μάαστριχτ" ζητάνε οι Ελληνόψυχοι Αξιωματικοί, οι οποίοι θεωρούν απαράδεκτο το να αφήνεται το Έθνος στις περιπέτειες που ανοίγει η Συμφωνία, χωρίς να ερωτηθεί.*

Για το δημοψήφισμα -για τη διενέργεια του οποίου συμφωνεί απόλυτα ο "Στόχος"- ο Στρατός θα κάνει ό,τι πρέπει ώστε αυτό να πραγματοποιηθεί.

«*Όχι στο "Μάαστριχτ". Όχι στην υποταγή. Μην υποκύπτετε σε πιέσεις και μην γλυκαίνεστε με ψεύτικες "καραμέλες". Το "Μάαστριχτ" είναι καταστροφή!*».

Αυτό είναι το μαύρο "εθνικό" μέτωπο, το φαιοκόκκινο μέτωπο ενάντια στην Ευρώπη και στον ίδιο τον ελληνικό λαό.

Πώς σαμποτάρουν τη χαλυβουργία

Άλλη μία μονάδα βαριάς βιομηχανίας στη χώρα μας, η "Χαλυβουργική", οδηγείται σε συρρίκνωση από την καταστροφική πολιτική σαμποτάζ του σοσιαλφασισμού. Σύμφωνα με ανακοίνωσή της, η επιχείρηση θα διακόψει οριστικά την παραγωγή σιδήρου και μπετόν και θα στραφεί στην εισαγωγή τους από χώρες της ανατολικής Ευρώπης (Βουλγαρία, Πολωνία, Ρουμανία κ.ά.), καθώς και από την Τουρκία, λόγω του φθηνού κόστους παραγωγής τους σ' αυτές τις χώρες.

Ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της "Χαλυβουργικής" Ευάγγελος Βάββας δήλωσε ότι η απόφαση αυτή ήταν επιβεβλημένη από καιρό και η καθυστέρηση στην υλοποίησή της αναμένεται να δημιουργήσει επιπλέον ζημιές για το 1996 της τάξης των 5 δισ. δρχ. «*Οι ετήσιες ανάγκες της Ελλάδας σε σίδηρο-μπετόν είναι περί τους 850.000 τόνους, γεγονός που δεν επιτρέπει την επιβίωση των εγχώριων επιχειρήσεων όταν οι εισαγωγές από τρίτες χώρες είναι ανεξέλεγκτες. Η πώληση κάθε μονάδας προϊόντος δημιουργεί*

ζημιά 30%. Η επιχείρηση θα συνεχίσει να παράγει χαλυβδόφυλλα ψυχρής έλασης, αλλά τα χαμηλά επίπεδα των διεθνών τιμών δημιουργούν προβληματισμό και τίποτε δεν μπορεί να αποκλειστεί για το μέλλον». Η εξέλιξη αυτή συνεπάγεται μείωση προσωπικού κατά 150 άτομα (Εξουσία, 26/10).

Η πολιτική των ανεξέλεγκτων εισαγωγών, που οδηγεί στη διακοπή της παραγωγής σιδήρου-μπετόν από τη "Χαλυβουργική", είναι μια πολιτική που ακολουθεί το ελληνικό κράτος κατά παράβαση του κανονισμού 2914/95 της Κομισιόν και σε αντίθεση με την ευρωπαϊκή πολιτική. Άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Βήμα, 27/10, αναφέρεται σε δηλώσεις των ελλήνων χαλυβουργών για τον κανονισμό αυτό, ο οποίος περιλαμβάνει σχετικές ρυθμίσεις και για το 1996 και προβλέπει ότι «*οι τάσεις των εισαγωγών προϊόντων χάλυβα τρίτων χωρών ενέχουν κίνδυνο πρόκλησης ζημιάς στους κοινοτικούς παραγωγούς. Τα συμφέροντα της Κοινότητας συντείνουν στην ανάγκη να υπόκεινται οι εισαγωγές σε προηγούμε-*

νη κοινοτική επιτήρηση προκειμένου να παρέχονται στατιστικές πληροφορίες που να επιτρέπουν την ταχεία ανάλυση των εισαγωγικών τάσεων». Προστίθεται ότι «*η έκδοση εγγράφων επιτήρησης, ενώ υπόκειται σε πρότυπους όρους σε κοινοτικό επίπεδο, αποτελεί ευθύνη των εθνικών αρχών*». Ωστόσο, παρατηρούν οι εκπρόσωποι των ελληνικών χαλυβουργιών, «*οι ελληνικές αρχές χορηγούν ανεξέλεγκτως άδειες εισαγωγής εις πάντα αιτούντα*».

Αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι κατά το 1995 χορηγήθηκαν από τις αρμόδιες υπηρεσίες του υπουργείου Εθνικής Οικονομίας **άδειες εισαγωγής από τρίτες χώρες ύψους 1.600.000 τόνων, ποσότητας που υπερκαλύπτει τη συνολική κατανάλωση τελικών χαλυβουργικών προϊόντων στην Ελλάδα. Οι άδειες εισαγωγής μεταξύ 1994 και 1995 στην Ελλάδα αυξήθηκαν κατά 98%, τη στιγμή που στις υπόλοιπες χώρες-μέλη της Ε.Ε. μειώθηκαν κατά 10%**.

Είναι καθαρή εδώ η ευθύνη του

ελληνικού κράτους και ο θετικός ρόλος της Κοινότητας. Κι όμως, για τους χυδαίους δημαγωγούς του Περισσού τα πράγματα έχουν μία εντελώς διαφορετική ερμηνεία. Σε άρθρο του Ριζοσπάστη, 27/10, με τίτλο «*Το παράδειγμα της Χαλυβουργικής*» διαβάζουμε ότι «*η Χαλυβουργική σήμερα βρίσκεται στα πρόθυρα του "λουκέτου", πληρώνοντας πρώτα και κύρια τα σπασμένα των υποταγμένων στο Διευθυντήριο των Βρυξελλών κυβερνητικών πολιτικών. Πολιτικών, που αφήνουν ανεξέλεγκτες τις εισαγωγές να πνίγουν τις ελληνικές επιχειρήσεις*»!!!

Τόσο απροκάλυπτα αυτοί που κύρια ευθύνονται για τη διάλυση της οικονομίας του ελληνικού κράτους υποστηρίζοντας την πολιτική του σαμποτάζ για τις ανάγκες του ρώσικου "ορθόδοξου" τόξου, λένε ψέματα στο λαό και με τέτοια ψέματα στηρίζουν τη φασιστική αντιευρωπαϊκή πολιτική τους.

Με την γυχή στο στόμα η λειτουργία των μεταλλείων χρυσού

Έληξε ο πολύμηνος αποκλεισμός των Μεταλλείων Κασσάνδρας στη Χαλκιδική από κατοίκους ορισμένων κοινοτήτων του Στρυμονικού Κόλπου. Ένας αποκλεισμός που κυριολεκτικά στο παρά πέντε δεν τίναξε στον αέρα μια επένδυση με πολλαπλά οφέλη για τη χώρα μας, παίρνοντας πάντα υπόψη τις σημερινές πολιτικές συνθήκες στην Ελλάδα. Είχαμε και σε παλιότερα φύλλα της *Νέας Ανατολής* αναφερθεί με αρκετά αναλυτικά στοιχεία για το πόσο αβάσιμες ήταν οι αιτιάσεις των κατοίκων που αντιδρούσαν στη λειτουργία του εργοστασίου χρυσού. Η βασική μας επιχειρηματολογία στηριζόταν σε στοιχεία ειδικών επιστημόνων και μελετών όπως το ΙΓΜΕ, το Μετσόβιο Πολυτεχνείο κ.λπ. Τα στοιχεία αυτά αποδείκνυαν με σαφή επιστημονικό τρόπο ότι οι αντιδράσεις για τη μόλυνση του περιβάλλοντος και την ταυτόχρονη μείωση της τουριστικής κίνησης ήταν τουλάχιστον ανυπόστατες και έκρυσαν άλλες πολιτικές σκοπιμότητες.

Το βασικό ερώτημα πώς η λειτουργία του εργοστασίου εδώ και χιλιάδες χρόνια θα μόλυνε το περιβάλλον, ενώ θα το κάνει τώρα, όταν η τεχνολογία παραγωγής χρυσού έχει αναπτυχθεί εξαιρετικά, έχει μείνει αναπάντητο. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, ενώ η εταιρεία που έχει την εκμετάλλευση των μεταλλείων, η TVX Gold Hellas, είχε καλέσει τους κοινοτάρχες της Ολυμπιάδας και της Βαρβάρας να επισκεφθούν μια αντίστοιχη σύγχρονη και πρότυπη βιομηχανία χρυσού στις ΗΠΑ (στο πάρκο Γελοουστόουν) για να πεισθούν για την τεχνολογία και τις μεθόδους που θα ακολουθούσε η TVX και στη Χαλκιδική, αυτοί αρνήθηκαν.

Και ενώ ο αποκλεισμός συνεχι-

ζόταν, τη Δευτέρα 14 Οχτώβρη πραγματοποιήθηκε στον Πολύγυρο συλλαλητήριο από τη διοίκηση του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Χαλκιδικής, την Επιτροπή Αγώνα των Μεταλλορύχων και τις διοικήσεις των σωματείων των εργαζομένων στα Μεταλλεία Κασσάνδρας. Οι εργάτες και οι εργαζόμενοι στα Μεταλλεία αποφάσισαν να στηρίξουν τη λειτουργία της μονάδας και τα σχέδια της TVX. Για πρώτη φορά βιομηχανικοί εργάτες, η καρδιά του προλεταριάτου, υψώνουν τη φωνή τους για να υπερασπιστούν την ανάπτυξη και την προκοπή αυτού του τόπου. Μπροστά στη λαίλαπα του Μεσαίωνα που πάνε να επιβάλουν οι σοσιαλφασίστες με το σαμποτάζ στη βιομηχανία και την ερήμωση της χώρας, οι εργάτες ενώθηκαν με τους εκμεταλλευτές τους, αφού το κύριο πια είναι να επιβιώσουν σαν άτομα και σα χώρα.

Έδωσαν έτσι με τον καλύτερο τρόπο την απάντηση σε κάθε λογής ψευτοπαναστάτη που προτιμά το κλείσιμο του εργοστασίου (ΙΡΙΝ, Κυριακή 20 Οκτώβρη 1996) ή σε προτάσεις δήθεν ταξικές που οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα: «*Οι εργαζόμενοι στα μεταλλεία πρέπει να ενωθούν με τους κατοίκους... και να απαιτήσουν από την κυβέρνηση να εξασφαλίσει δουλειά σε όλους: με κρατικοποίηση ξανά των μεταλλείων και επαναλειτουργία τους όπως παλιά, επαναπόσληψη όλων όσων απολύθηκαν και ματαίωση της μονάδας χρυσού*» (Εργατική Αλληλεγγύη, 252, 23/10, εφημερίδα της ΟΣΕ). Δηλαδή ξανά στα παλιά, δηλαδή κλείσιμο.

Δύο μέρες αργότερα η TVX στέλνει τηλεσίγγραφο, πραγματοποιώντας μια ύστατη προσπάθεια, όπου αναφέρει ότι αν ως τις 23 Ο-

κτώβρη δε βρεθεί λύση αναστέλλει κάθε εργασία στα μεταλλεία. Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση που εντάθηκε και από πιέσεις του ΣΕΒ, η υπουργός Ανάπτυξης Β. Παπανδρέου δεσμεύεται ότι θα υποστηρίξει την επένδυση στα μεταλλεία, που άλλωστε αποτελούσε και δέσμευση της κυβέρνησης, κάνοντας όλες τις απαραίτητες ενέργειες. Με βάση αυτές τις αποφάσεις γίνονται τα επεισόδια στις 17 Οκτώβρη ανάμεσα στα ΜΑΤ και τους κατοίκους που αντιδρούν στο εργοστάσιο. Συμπλοκές που δεν έγιναν ενάντια σε γυναικόπαιδα και άοπλους, όπως υποστηρίζει ο *Ριζοσπάστης* την άλλη μέρα, αλλά ενάντια σε οπλισμένους μελοστούς, ξύλα και κασμάδες, όπως έγραψε ο υπόλοιπος Τύπος και έδειξαν οι σχετικές φωτογραφίες.

Αν και ο αποκλεισμός έληξε, εντούτοις τίποτα ακόμα δεν έχει κριθεί, μια και θα πρέπει να εφευρεθεί «*αξιόπιστος ανεξάρτητος μελετητής*» για να ερευνησει και να βρει την κατάλληλη περιοχή για τη λειτουργία εργοστασίου χρυσού. Οι έρευνες όμως θα ξεκινήσουν από άλλους χώρους πέρα από τα όρια των κοινοτήτων Ολυμπιάδας και Βαρβάρας, ενώ για την καταλληλότητα της περιοχής θα πρέπει να συμφωνήσουν και οι κοινοτάρχες των αποκλεισμένων περιοχών! (Μια σίγουρη συνταγή για τη δημιουργία νέων προβλημάτων στο έργο)

Σίγουρα η λήξη του αποκλεισμού είναι ένα πρώτο θετικό γεγονός που δείχνει ότι (όπως και στην περίπτωση του «Μάρκο Πόλο») ο σοσιαλφασιστικός μεσαίωνας μπορεί να νικηθεί. Όμως οι όροι που έχουν βάλει οι σοσιαλφασίστες για την έναρξη λειτουργίας του εργοστασίου είναι δηλητηριώδεις. Ο πόλεμος δεν έχει λυπόν ακόμα κριθεί.

Τιμωρήστε την αυτοοργάνωση

Κάθε χρόνο δεκάδες κάτοικοι των νησιών, όχι απαραίτητα αυτών που καθιερώθηκε να λέγονται ακριτικά, χάνουν τη ζωή τους λόγω της έλλειψης και των πιο στοιχειωδών μέσων νοσοκομειακής περίθαλψης και διάσωσης και της απουσίας πολλές φορές ακόμα και γιατρού. Αλλά και της ανικανότητας και εγκληματικής αδιαφορίας των υπευθύνων του ΕΚΑΒ να βρουν λύσεις στο πρόβλημα της γρήγορης μεταφοράς των επειγόντων περιστατικών. Πριν δύο μήνες πέθαναν δύο νέοι άνθρωποι στην Κύθνο και στη Σίφνο επειδή δεν υπήρχε ελικόπτερο του ΕΚΑΒ να τους μεταφέρει γρήγορα σε κάποιο νοσοκομείο της Αθήνας.

Και τέτοια περιστατικά γίνονται όλο το χρόνο, και περισσότερο το καλοκαίρι που τα νησιά είναι γεμάτα κόσμο και τουρίστες.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση οι κάτοικοι της Σαντορίνης αποφάσισαν να πάρουν τα πράγματα στα χέρια τους, να αυτοοργανωθούν και να υψώσουν το ανάστημά τους στην αθλιότητα και την αδιαφορία του κράτους και των κομματικών γραφειοκρατών, που λίγο καιρό πριν από το Καστελόριζο και κατά τις προεκλογικές περιόδους σε άλλα ξεχασμένα νησιά τους τάζανε λαγούς με πετραχήλια, αλλά ευθής αμέσως τους ξέχασαν για άλλη μια φορά.

Οι άνθρωποι σκέφτηκαν να κάνουν κάτι πολύ απλό, κάτι που δε χρειαζόταν καμία ιδιαίτερη εξυπνάδα ή σοφία, κάτι που δεν κάνατε ποτέ εσείς, άθλιοι γραφειοκράτες του ΕΚΑΒ ή όπου αλλού είστε τρυπωμένοι: Συγκέντρωσαν χρήματα και με τη χορηγία του Ιδρύματος «Λούλας και Ευάγγελου Νομικού», το οποίο συγκροτούν και κοινότητες του νησιού, αγόρασαν ένα μικρό αεροπλάνο τύπου CESSNA 402, για να καλύπτει επείγοντα περιστατικά που χρήζουν

άμεσης μεταφοράς σε νοσοκομεία της Αθήνας κυρίως. Το εξόπλισαν κατάλληλα και αμέσως άρχισε τις πτήσεις με έξοδα που καλύπτονταν από το Ίδρυμα.

Από τον Ιούλιο και μέχρι πριν λίγες μέρες το μικρό αυτό αεροπλάνο έχει μεταφέρει πάνω από 45 ασθενείς από τη Σαντορίνη και τα γύρω νησιά, σώζοντας ζωές που κινδύνευαν.

Και, επειδή οι απλοί άνθρωποι του λαού δε μοιάζουν σε τίποτα με τους άθλιους γραφειοκράτες και κομματάρχες, δε θέλησαν να κρατήσουν το αεροπλάνο μόνο για τον εαυτό τους. Με έγγραφό τους προς το ΕΚΑΒ στις 21 Αυγούστου καλούσαν το ΕΚΑΒ να εντάξει το μικρό αεροπλάνο στο στόλο του για να το αξιοποιήσει ως αρμόδια υπηρεσία με τον καλύτερο δυνατό τρόπο!!! Το ΕΚΑΒ όχι μόνο δεν τους απάντησε (αυτό θα έλειπε τώρα!), αλλά έλαβαν από την Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας (ΥΠΑ) μια επιστολή που ούτε λίγο ούτε πολύ χαρακτηρίζει παράνομες τις πτήσεις και **απειλεί** τους υπεύθυνους του Ιδρύματος με **κυρώσεις!!!**

«*Ο συντονισμός της παροχής σε έκτακτες περιπτώσεις άμεσης βοήθειας και επείγουσας ιατρικής βοήθειας στους πολίτες και η μεταφορά τους σε μονάδα παροχής υπηρεσιών υγείας αποτελεί το σκοπό του ΕΚΑΒ*». Και το έγγραφο καταλήγει: «*Σας καλούμε να απέχετε στο εξής από τέτοιου είδους δραστηριότητες, γιατί διαφορετικά θα βρεθούμε στη δυσάρεστη θέση να επιβάλουμε τα προβλεπόμενα από τον ανωτέρω Κώδικα*» (Ελεύθερος Τύπος, 18/10).

Θαυμάστε απάντηση! Οι άνθρωποι αυτοί απειλούνται και με κυρώσεις επειδή αποφάσισαν να αυτοοργανωθούν και να πάρουν ένα μικρό κομμάτι της κοινωνικής τους ζωής στα δικά τους χέρια.

Ψηφοφορία μισού μήνα

Εμείς μέχρι τώρα ξέραμε πως στο Συνδικάτο Μετάλλου η ΕΣΑΚ εφάρμοζε την καλπονοθευτική ταχτική να κάνει εκλογές επί... 9 ημερές! Έλα όμως που τη δόξα των εκεί σοσιαλφασιστών εξήλωσαν, φαίνεται, και άλλα παρακλάδια του ευαγούς ιδρύματος που ακούει στο όνομα ψευτοΚΚΕ.

Μιλάμε για το Συνδικάτο Οικοδόμων, που, όπως καταγγέλλει η οικεία ΠΑΣΚΕ, προσδιόρισε αρχαιρεσίες για το διάστημα 11-18 Οχτώβρη, ενώ στη συνέχεια τις παρέτεινε μέχρι τις 23 του μήνα, καθώς έκρινε ότι ο χρόνος δεν επαρκούσε! Δηλαδή εκλογές επί δεκατρείς ολόκληρες μέρες... Και μάλιστα κατά παράβαση του καταστατικού, που στο άρθρο 5 ορίζει σαφώς ότι η οποιαδήποτε παράταση αποφασίζεται πριν ξεκινήσουν οι εκλογές και ποτέ στο τέλος.

Η ίδια παράταξη καταγγέλλει ότι σε πολλά παραρτήματα του Συνδικάτου δε δίνονται ψηφοδέλτια των αντιπολιτευόμενων παρατάξεων, αναφέροντας συγκεκριμένες

περιοχές (Αγ. Παρασκευή, Καματερό, Κολωνός, Ν. Φιλαδέλφεια, Μετρό κτλ.).

Ακόμη, για να πάρουν ενίσχυση από τον ΟΑΕΔ για την ανεργία είναι υποχρεωμένοι να πάρουν σειρά προτεραιότητας από το Συνδικάτο Οικοδόμων, όπου πολλές φορές με βάνουσο τρόπο τους επιβάλλεται να πληρώσουν χαράτσι στο συνδικάτο και να ψηφίσουν. Αναφέρεται ως παράδειγμα μια περίπτωση ξυλοδαρμού στο Γαλάτσι (16 Οχτώβρη) οικοδόμου ο οποίος αρνήθηκε να ψηφίσει, ενώ οι εκπρόσωποι του συνδικάτου του αρνήθηκαν το χαρτί προτεραιότητας, στερώντας του έτσι το πενιχρό επίδομα του ΟΑΕΔ.

Φανταστείτε τι έχει να γίνει όταν το ψευτοΚΚΕ χριστεί και επίσημα εξουσία. Γεγονότα σαν τα παραπάνω θα γίνουν καθημερινό φαινόμενο.

(Τα στοιχεία αντλήσαμε από άρθρο της «Ελευθεροτυπίας» στις 19 του Οχτώβρη)

Το "κινηματάκι" με τα παρκόμετρα και ο ΣΥΝ

Τελικά οι κνίτες του ΣΥΝ τα κατάφεραν με τα παρκόμετρα και πέτυχαν να οδηγήσουν τον Αβραμόπουλο σε υποχώρηση. Τα παρκόμετρα δε θα επεκταθούν πέρα από τις περιοχές του κέντρου όπου έχουν εγκατασταθεί σήμερα. Ακόμα δε θα χρησιμοποιούνται παγίδες για τα αυτοκίνητα που είναι παρκαρισμένα αντικανονικά.

Έχουμε γράψει πως αυτή η κόντρα έχει τη βάση της στην πολιτική προσπάθεια του ΣΥΝ να πετάξει τον Αβραμόπουλο, άνθρωπο του Πατριαρχείου, έξω από την κούρσα διαδοχής της ΝΔ. Κι αυτός υποχώρησε.

Σε ό,τι αφορά την ουσία του θέ-

ματος, είναι γεγονός ότι η Αθήνα πνίγεται και πολλοί δρόμοι, αρτηρίες κ.λπ. έχουν πάθει έμφραγμα. Είναι ακόμα αλήθεια ότι στην επιχείρηση του Αβραμόπουλου υπήρχε αυτό που τον διακρίνει από την αρχή της δημαρχίας του: η επιμονή στην καταστολή και η λατρεία του επιφανειακού. Απαγόρευση της αφίσας και συντριβάνια είναι αυτά που περιγράφουν το στίλ του.

Όμως οι κνίτες του ΣΥΝ προσπαθούν τώρα να σκαρώσουν κινηματάκια με βρώμικη γραμμή στο κυκλοφοριακό, με γραμμή αδιεξόδου. Τα παρκόμετρα είναι μορφή καταστολής στο κυκλοφοριακό.

Αλλά η γραμμή του ΣΥΝ για τσάμπα παρκάρισμα με πλαστικά ρολόγια γερμανικού τύπου είναι τουλάχιστον κωμική για μια τεράστια πόλη. Κυρίως όμως ο ΣΥΝ περνάει ντούκου το βασικό ζήτημα: την έλλειψη γκαράζ στην περιμετρο του κέντρου και την πρακτική κατάργηση του υποχρεωτικού γκαράζ στα κτίρια από το ΥΠΕΧΩΔΕ.

Αυτή είναι η γραμμή διεξόδου και όχι καταστολής. Όμως αυτή σημαίνει σύγκρουση με το Λαλιώτη και όλο το καθεστώς της εργολαβίας. Έτσι ο ΣΥΝ σκαρώνει τα βρώμικα κινηματάκια του.

Η ΚΥΠΡΟΣ, Η ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΑ...

Για άλλη μια φορά τους τελευταίους μήνες (η τέταρτη στη σειρά) χύθηκε αίμα στην Κύπρο. Ο θάνατος του Π. Κακουλή ήρθε να προστεθεί στο μακάβριο λογαριασμό αίματος που πληρώνει εδώ και αρκετά χρόνια ο κυπριακός λαός λόγω της διαίρεσης του νησιού, η οποία προκλήθηκε κυρίως από το σοβινισμό των δύο ξένων κρατών (της Ελλάδας και της Τουρκίας) και τον ανταγωνισμό τους που αξιοποιήθηκε κυρίως από τη Ρωσία.

Η κατάσταση όμως αυτή του βίαιου διαμελισμού ενός ενιαίου κράτους-μέλους της διεθνούς κοινότητας δεν μπορεί να γίνει ανεκτή για τόσο πολλά χρόνια, πόσο μάλλον που δεν είναι ένα τοπικής σημασίας ζήτημα, αλλά μπορεί να βάλει φωτιά κυριολεκτικά σε όλο τον πλανήτη, αφού εμπλέκονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σ' αυτό οι δύο υπερδυνάμεις, με κύριο παράγοντα αποσταθεροποίησης τη νεοσραϊκή Ρωσία.

Το τελευταίο διάστημα βλέπουμε να πληθαίνουν οι φωνές εκείνες που μιλούν για επίλυση του Κυπριακού και να γίνονται σοβαρές προσπάθειες αν όχι οριστικής λύσης, έστω ενός στοιχειώδους διακανονισμού σε επιμέρους ζητήματα όπως αυτό της στρατιωτικής απαγκίστρωσης, ώστε να καλλιεργηθεί σταδιακά ένα κλίμα συνεργασίας και εμπιστοσύνης ανάμεσα στις δύο κοινότητες, με απόλυτο στόχο την οριστική λύση.

Δεν είναι τυχαίο το ότι όλες αυτές οι προσπάθειες προέρχονται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Κι αυτό γιατί αυτή είναι που έχει σοβαρότατο πρόβλημα με τη συνέχιση αυτής της κατάστασης, καθώς υπάρχει ο κίνδυνος γενικότερης ανάφλεξης, με αφορμή το Κυπριακό, ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, δυο χώρες του ΝΑΤΟ, και επομένως κίνδυνος να τιναχτεί όλη η νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ στον αέρα.

Τέτοιες απόπειρες ήταν το περασμένο καλοκαίρι της πρόσβειρας των ΗΠΑ στον ΟΗΕ Μαντλίν Ολμπράιτ, η οποία πρότεινε μέτρα στρατιωτικής απαγκίστρωσης, και τώρα τελευταία του ειδικού αντιπροσώπου της Βρετανίας στο Κυπριακό Ντέιβιντ Χάνι, ο οποίος μάλιστα μίλησε και για πρόοδο στις επαφές που είχε με την ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή ηγεσία (κάτι που η κυπριακή κυβέρνηση έσπευσε να διαψεύσει, μήπως και νομίσσει κανείς πως πάει να γίνει σοβαρός διάλογος...). Μέχρι τα Χριστούγεννα είναι προγραμματισμένη και επίσκεψη του άγγλου υπουργού Εξωτερικών Μάλκολμ Ρίφκιντ.

Πάντως, το σίγουρο είναι ότι κάτι κινείται στο Κυπριακό. Φαίνεται όμως ότι αυτό το κάτι, επειδή προέρχεται από πρωτοβουλίες των Δυτικών, έχει ταραξίει τους ρώσους σοσιαλϊμπεριαλιστές, που βλέπουν τον εαυτό τους σε ρόλο μεσολαβητή στη θέση της Δύσης. Και θέλουν να παίξουν το ρόλο του μεσολαβητή (με δικαίωμα βέτο εκεί όπου δεν ταυτίζεται η λύση με τα δικά τους συμφέροντα της συνεχούς όξυνσης) όχι για να οδη-

γηθεί το πρόβλημα σε μια "δίκαιη και βιώσιμη λύση", όπως ακούμε να λένε διάφοροι, αλλά για να σέρνεται και να αποτελεί αφορμή σύγκρουσης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Γιατί, αν έρθουν σε μια συνεννόηση κι ένα διάλογο Έλληνες και Τούρκοι, τι θα απομείνει μετά σ' αυτούς ως πρόσχημα για να βάζουν τους λαούς της περιοχής να σφάζονται; Κάτι παρόμοιο δεν έκανε άλλωστε η Ρωσία στο Βοσνιακό; Η εμπλοκή της σ' αυτό, με τη συγκατάθεση και τη συνεννόηση της Δύσης, δεν ήταν αυτή που οδήγησε στον de jure διαμελισμό της Βοσνίας;

Πριν λίγες μόλις μέρες η ρώσικη Δούμα έβγαλε ένα ψήφισμα με το οποίο υποστηρίζεται «η αποστρατιωτικοποίηση της Κύπρου μαζί με την εδραίωση της πολυεθνικής ασφάλειας». Εδώ ακριβώς βρίσκεται και το κρίσιμο σημείο. Όλοι πλέον μιλούν για μιας μορφής αποστρατιωτικοποίηση της Κύπρου. Η Δύση όμως θέλει να αντικαταστήσει τα στρατεύματα κατοχής και τη λεγόμενη Εθνική Φρουρά, τους δυο στρατούς του διαμελισμού δηλαδή, με νατοϊκή δύναμη, ενώ η Ρωσία θέλει πολυεθνική δύναμη τύπου Βοσνίας, ώστε να μπορεί να βάλει κι αυτή το πόδι της στο νησί. Είναι πολύ πιθανό η θρυλούμενη αμερικάνικη παρέμβαση για τη λύση του Κυπριακού, όπως άλλωστε έγινε και με το Βοσνιακό, να καταλήξει, αν δε σαμποταριστεί εξαρχής, σε λύση του παραπάνω τύπου, με την "άδολη" φυσικά βοήθεια του Κλίντον, ο οποίος πάντα κάνει τα πάντα για να βάζει και τη Ρωσία στο παιχνίδι. Ακόμη, στο ψήφισμα της ρώσικης Δούμας γίνεται λόγος και για «παρξη δύο ισότιμων, από πολιτική άποψη, κοινοτήτων», ορολογία που παραπέμπει στον Ντενκτάς, ώστε να γίνει πιο χωνευτικό για τους Τουρκοκύπριους το δύσπεπτο χαπάκι που θα τους "προσφερθεί" από τους Ρώσους με τη μορφή της "πολυεθνικής δύναμης".

Ο καθένας μπορεί να καταλάβει ότι δεν είναι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, σ' αυτή τη φάση, εκείνοι που έχουν το συμφέρον και την κύρια ευθύνη για τη νέα όξυνση που παίρνει το πρόβλημα με τους απανωτούς σκοτωμούς, αλλά η Ρωσία και ο ελληνικός σοβινισμός. Δεν είναι η κυπριακή κυβέρνηση και τα κόμματα στην Κύπρο και στην Ελλάδα αυτοί που ηρωοποιούν τον καθένα που κάνει "ντου" στα κατεχόμενα, οργανωμένα ή ανοργάνωτα, φέρνοντας έτσι σε κίνδυνο την όποια, μικρή ή μεγάλη, πρωτοβουλία επίλυσης του ζητήματος και καλλιεργώντας ένα πολεμικό πνεύμα στον πληθυσμό; Το ίδιο δεν είχε γίνει και με τους μοτοσικλετιστές τον Αύγουστο;

Πώς θέλουν να πιστέψουμε σ' αλήθεια πως ο Π. Κακουλής, συνταξιούχος σώματος Ασφαλείας με τη γνωστή "εθνικόφρονα" διαπαιδαγώγηση ετών και την αντίστοιχη συναισθηματική φόρτιση, καθώς το σπίτι του βρισκόταν στα κατεχόμενα, πήγε στα μαύρα χαράματα σε μια περιοχή που, με βά-

ση μαρτυρία του γιου του στην τηλεόραση του Σκάι, δεν είχε ξαναεπισκεφθεί, μια περιοχή μέσα στα κατεχόμενα, σε μια εποχή γενικής έντασης που το ζήτημα των σκοτωμών της Δερύνειας και της Άχνας ήταν ακόμη πολύ φρέσκο, αυτός λοιπόν ο άνθρωπος πήγε να μαζέψει σαλιγκάρια; Πώς να το πιστέψει κανείς αυτό; Ίσως η αλήθεια να κρύβεται σ' αυτό που έγραψε η μετριοπαθής τουρκική εφημερίδα *Σαμπάχ*, ότι δηλαδή ο Κακουλής (για τον οποίο οι τουρκοκύπριοι ισχυρίζονται ότι βρέθηκε να έχει ένα μαχαίρι κομάντο και ένα ειδικό σκονίνο στραγγαλισμού) είχε σταλεί (προφανώς από οργάνωση Κυπρίων σοβινιστών) στην περιοχή για ανίχνευση.

Και έρχεται μετά ο τουρκοφάγος Πάγκαλος και παραπονιέται για προκλητικές παραβιάσεις του εναέριου χώρου στο Αιγαίο με το επιχείρημα ότι «είναι οπλισμένα τα αεροσκάφη τους. Επιδιώκουν να δημιουργούν τους μέγιστους δυνατούς κινδύνους και τη μέγιστη δυνατή ένταση». Μα ξεχνάτε, αγαπητέ, ότι η Τουρκία σας είχε προτείνει να πετάνε τα αεροπλάνα και των δύο χωρών στο Αιγαίο **μη οπλισμένα** και εσείς το απορρίψατε με βδελυγμία; Ξεχνάτε επίσης πως για ένα διάστημα οι Τούρκοι το εφάρμοζαν αυτό στα πολεμικά τους αεροπλάνα **μονομερώς** μπας και φιλοτιμηθείτε ν' ακολουθήσετε κι εσείς;

Το κείμενο ζήτημα όμως είναι το εξής: Γιατί η κυπριακή πολιτική ηγεσία δεν προσπαθεί να συγκρατήσει το σοβινιστικό παραλήρημα από την ανευθυνότητα και τους προσωπικούς ψευτοπαλικαρισμούς, αφού καμώνεται ότι αναζητεί ειρηνική λύση; Γιατί μόλις σκοτώνεται ο τούρκος στρατιώτης (αναφερόμαστε στην περίπτωση του φυλακίου της Άχνας) δεν καταδικάζει τους δολοφόνους του, αλλά τους συγκαλύπτει κι από πάνω λέγοντας πως τον σκότωσαν οι ίδιοι οι Τούρκοι; Αν αυτό δεν είναι ανοιχτή πρόσκληση στον οποιοδήποτε να σκοτώνει ανθρώπους της άλλης πλευράς εν ψυχρώ ατιμώρητα, τότε τι είναι;

Και να σκεφτεί κανείς πως όλα αυτά γίνονται ελάχιστες μέρες μετά τον αδικαιολόγητο θόρυβο που η ίδια η κυπριακή κυβέρνηση και τα κόμματα, κυπριακά και ελληνικά, καθώς και τα ΜΜΕ, είχαν ξεσηκώσει, καλλιεργώντας στο λαό ένα απαράδεκτο πολεμικό κλίμα, ότι επίκειται τουρκική επίθεση στο καράβι που θα μετέφερε στην Κύπρο τα ρώσικα τανκς. Τελικά, ούτε επίθεση έγινε ούτε τίποτα απ' αυτά. Το μόνο που έγινε ήταν να παρελάσουν τα ρώσικα τανκς μπροστά στην πολιτική ηγεσία Ελλάδας και Κύπρου (μία μόλις μέρα μετά την εκφόρτωσή τους) και να σηκωθεί από τη θέση του στην εξέδρα των επισήμων ο ρώσος ναυτικός ακόλουθος της πρεσβείας και να τα χειροκροτήσει καταχαρούμενος.

Αν ήξεραν οι Κύπριοι τι ποταμούς αίματος θα τους κοστίζει το χειροκρότημα αυτό, σίγουρα δε θα έστελναν τον Κακουλή να μαζέψει σαλιγκάρια...

ΛΕΜΠΕΝΤ: ΦΕΥΓΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΡΘΕΙ

Η καθαίρεση του Λέμπεντ μοιάζει με την καθαίρεση του Γέλτσιν από το Π.Γ. λίγο πριν το τέλος της περσεστρόικα. Εκείνη τη καθαίρεση είχε κάνει αργότερα το Γέλτσιν πρόεδρος της νέας Ρωσίας. Κάτι ανάλογο ασφαλώς θα γίνει και με το Λέμπεντ. Αυτός ο μελλοντικός χίτλερ του Κρεμλίνου φεύγει σαν ήρωας ενάντια στο "παλιό διεφθαρμένο καθεστώς", όπως έφυγε τότε και ο Γέλτσιν προκειμένου να επιστρέψει σαν ηγέτης του νέου ακόμα πιο διεφθαρμένου καθεστώτος.

Το μυστικό αυτής της προσωρινής αποχώρησης του Λέμπεντ, δηλαδή το μυστικό του "σικέ" χαρακτήρα της, είναι τα καλά λόγια του Λέμπεντ για το βαθύ αρχηγό του "διεφθαρμένου καθεστώτος", τον πρωθυπουργό Τσερνομύρντιν. Ο Τσερνομύρντιν είναι ο αρχηγός του τραστ ενέργειας, ο ιδιοκτήτης του γίγαντα Gazprom και ο ηγε-

τικός παράγοντας του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος. Ο Λέμπεντ τον απάλλαξε από κάθε ευθύνη λέγοντας πως για όλα φταίει ο παλιός δικτοκοπιήσεων Τσουμπάις που επηρεάζει άσκημα το ανώτατο απαράτ της εξουσίας.

Το ερώτημα τώρα γιατί ο Λέμπεντ ήρθε για λίγο και έφυγε μπορεί ίσως να απαντηθεί με το ότι έπρεπε αυτός ο ρώσος-ρώσος να κλείσει το Τσετσενικό και όχι ο υποτιθέμενος δυτικόφιλος Γέλτσιν, που σαν τέτοιος και όχι σαν ρώσος έλιωσε τους Τσετσένους. Είναι ακόμα πιθανό ο Γέλτσιν να ήρθε σαν απειλή σε μια ενδεχόμενη πτώση του Κλίντον. Με τον Κλίντον, που παίζει πάντα το ρώσικο χαρτί, στη θέση του χρειάζεται ένας πιο υφεσιακός ηγέτης που θα καθιστούσε τις ΗΠΑ και τη Δύση γενικά.

Η σχολή της Σοφίας ή πότε επιτρέπεται η ιδιωτικοποίηση

Η κόρη του Παπατζή Σοφία ιδρύει σε συνεργασία με το Δήμο Αμαρουσίου σχολή χορού, η οποία θα είναι παράρτημα της "Πανεπιστημιακής Ακαδημίας Μουσικής" της Σόφιας (έδρα Παιδαγωγικής και Μπαλέτου).

Η είδηση δε θα μας απασχολούσε και τόσο αν δε γραφόταν στις εφημερίδες ότι η σχολή αυτή της κας Κατσανέβα θα δίνει πανεπιστημιακά διπλώματα (BACH-ELOR) και μεταπτυχιακούς τίτλους MASTER κ.λπ., που θα είναι και **τα μοναδικά που θα αναγνωρίζονται από το ΔΙΚΑΤΣΑ** στην Ελλάδα.

Αυτή είναι πρόκληση απέναντι σε δεκάδες χιλιάδες αποφοίτους των ΙΕΚ, των οποίων το ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να απαγορεύσει τη λειτουργία και στη συνέχεια, αφού απότυχε, έκανε τα πάντα για να τα περιορίσει, να τα πνίξει δυσφημίζοντάς τα και μη παρέχοντας άδεια εξάσκησης επαγγέλ-

ματος στους αποφοίτους τους. Οι τίτλοι τους δεν αναγνωρίζονται από το ΔΙΚΑΤΣΑ.

Ενώ για την πρώτη κατηγορία σπουδαστών αυτών των ΙΕΚ, που συνέχισαν τις σπουδές τους σε ξένα πανεπιστήμια, οι προσφυγές στο Συμβούλιο Επικρατείας πέφτουν βροχή για να γίνει η αναγνώριση του τίτλου σπουδών τους, ως δια μαγείας και χωρίς να γίνει καμία συνταγματική, νομοθετική ή άλλη παρέμβαση, για τη σχολή της κας Κατσανέβα οι τίτλοι είναι εξαρχής αναγνωρισμένοι.

Έτσι συμβαίνει μ' αυτούς που γλείφουν τα χέρια του αφεντικού τους. Στην Ελλάδα επιτρέπεται να είναι ιδιωτικό μόνο ό,τι είναι ρώσικο.

Η Σοφία Κατσανέβα έκανε σωστή επιλογή στρατοπέδου. Ο μπαμπάς της είχε την ανάλογη πείρα και τη διδάξε πολύ καλά, όπως φαίνεται.

ΤΑΛΙΜΠΑΝ

συνέχεια από τη σελ. 8

Ταλιμπάν, ενώ θα ρίχνονται κάθε φορά ενάντια στους Ταλιμπάν για να μη γίνει ποτέ το Πακιστάν κυρίαρχο στο Αφγανιστάν. Από την άλλη μεριά, κάτω από το τραπέζι και σε συμμαχία με το Ιράν θα προτεινόμενος πάντα στους αδυνατισμένους από τον ατέλειωτο πόλεμο και από την πίεση της Ινδίας Πακιστανούς τον "έντιμο" διαμελισμό του Αφγανιστάν. Θα προσπαθούν δηλαδή να κάνουν με το Αφγανιστάν, ό,τι έκαναν και με τη Βοσνία. Εδώ θα παίξουν με τους πακιστανούς σοβινιστές όπως εκεί έπαιζαν με τους Κροάτες. Η διαφορά όμως με τη Βοσνία βρίσκεται στον όγκο, στην πολιτική

και στρατιωτική πείρα, στην αντίληψη της "στήριξης στις δυνάμεις μας", δηλαδή στη μαοϊκού τύπου αντίληψη και διεξαγωγή του αντάρτικου της αφγανικής αντίστασης. Αυτές οι ιδιομορφίες θα δώσουν στους αφγανούς πατριώτες τη δυνατότητα για ένα σκληρό και παρατεταμένο αγώνα σε δύο μέτωπα. Αργά ή γρήγορα όλη η αφγανική αντίδραση, είτε λέγεται Ντοστόμ είτε Ταλιμπάν, θα αναγκαστεί να αντιπαρατεθεί λίγο-πολύ ενωμένα σ' αυτόν τον ανυπόταχτο λαό.

ΣΗΜ: Τα περισσότερα ιστορικά στοιχεία της αφγανο-πακιστανικής διένεξης τα πήραμε από τη συνέντευξη του Michael Barry στη *Monde*, 20-21 Οκτώβρη του '96.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Ο ΑΝΤΙΡΩΣΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΛΙΜΠΑΝ

Η κατάληψη της Καμπούλ από τους Ταλιμπάν δε φέρνει μόνο μια αλλαγή στους συσχετισμούς δύναμης ανάμεσα στο προοδευτικό στρατόπεδο των Ραμπανί - Μασούντ, από τη μια, που διοικούσε τη χώρα μετά την απελευθέρωση από τη ρώσικη κατοχή, και στο στρατόπεδο του ισλαμοφασισμού των Ταλιμπάν, από την άλλη, αλλά υποχρεώνει το αφγανικό προοδευτικό στρατόπεδο σε μια επώδυνη οπισθοχώρηση.

Εδώ και μια βδομάδα οι Ραμπανί - Μασούντ έχουν συμμαχήσει με τον άνθρωπο της Ρωσίας στο Αφγανιστάν, το στρατηγό Ντοστούμ, προκειμένου να συγκροτήσουν το πιο πλατύ μέτωπο αντίστασης στην πανούκλα των Ταλιμπάν και να απελευθερώσουν καταρχήν την Καμπούλ. Εννοείται ότι την ίδια στιγμή η Ρωσία και το Ιράν, δηλαδή η πιο αντιδραστική συμμαχία στην Ασία και σε όλο τον πλανήτη, καταγγέλλουν πολιτικά τους Ταλιμπάν.

Το γεγονός ότι η Ρωσία βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην καλή πλευρά του αφγανικού εμφύλιου μπορεί να δώσει στους φίλους της σε όλο τον κόσμο, και ήδη δίνει, την ευκαιρία να σχετικοποιήσουν την πολύχρονη ηρωική αφγανική αντίσταση ενάντια στη ρώσικη κατοχή και να εμφανίσουν σαν αληθινό πόλο αντίδρασης στο Αφγανιστάν την ίδια την αντιρωσική αντίσταση. Επίσης η ρώσικη διπλωματία μπορεί τώρα να δείχνει σαν κέντρο της ασιατικής αντίδρασης το Πακιστάν, που βρίσκεται πραγματικά πίσω από τους Ταλιμπάν, ενώ από ιδεολογική άποψη μπορεί για ένα διάστημα να εμφανίζεται σαν διεθνές κέντρο του ισλαμοφασισμού όχι το ρωσόφιλο Ιράν, αλλά το τριτοκοσμικό στην πολιτική του Πακιστάν.

Βέβαια, τέτοιου είδους αντιστροφές έρχονται σε σύγκρουση με τα γεγονότα και θα έρχονται ακόμα πιο πολύ σε σύγκρουση όσο περνάει ο καιρός. Όμως τα γεγονότα δεν είναι πολύ γνωστά στον πλατύ κόσμο, ιδιαίτερα όταν πλάκται "για άλλα μέρη και παλιότερες εποχές". Ας τα ξαναδούμε λοιπόν.

Η ΑΦΓΑΝΟΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Καταρχήν, όλος ο αφγανικός πόλεμος, με όποια μορφή και αν διεξάγεται εδώ και 15 χρόνια, πόλεμος κατοχής ή πόλεμος εμφύλιος, έχει στη ρίζα του τη ρώσικη ανάμιξη. Πρόκειται για μια καίρια ανάμιξη σε μια μεταποικιακή, μεταπολεμική αντίθεση. Πρόκειται για την εθνική αντίθεση του Αφγανιστάν και του Πακιστάν.

Σ' αυτή την αντίθεση την άδικη θέση την πρωτοείχε το Αφγανιστάν. Αυτό διεκδίκησε το 1947 ένα κομμάτι από το Πακιστάν, στο οποίο πλειοψηφούσε η εθνότητα των Παστούν, που επίσης κατοικούσε σε ένα μεγάλο τμήμα του αφγανικού εδάφους. Ασφαλώς αυτό είναι ένα από τα αμέτρητα συνοριακά - εδαφικά προβλήματα που άφησε η αποικιοκρατία, και εδώ συγκεκριμένα η αγγλική αποικιοκρατία, κληρονομία στα νέα εθνικά κράτη. Όμως αυτά τα προβλήματα οι φωτισμένες και επα-

ναστατικές τάξεις του Τρίτου κόσμου τα αντιμετώπισαν με τη γενική θέση αρχής για σεβασμό των μεταπολεμικών συνόρων, ακριβώς για να μη δώσουν λαβή σε ατέλειωτους εθνικούς ενδοτριτοκοσμικούς πολέμους. Άλλωστε ο β' παγκόσμιος πόλεμος διδάξε όλους τους λαούς και τα κράτη του κόσμου ότι ένας χιτλερικού τύπου ιμπεριαλισμός μπορεί να ανοίξει το δρόμο του μόνο αξιοποιώντας αυτού του είδους τις αντιθέσεις και πατώντας καταρχήν πάνω στις καταπιεσμένες εθνικές μειονότητες.

Η Κίνα του Μάο πρωτοστάτησε σ' αυτή την αντιιμπεριαλιστική στο βάθος γραμμή, που συνδυάζεται πάντα με τη θέση ότι το ζήτημα των εθνότητων μέσα σε κάθε δοσμένη χώρα πρέπει να λύνεται σαν τμήμα της ενιαίας δημοκρατικής πολιτικής και κοινωνικής πάλης του λαού της, δηλαδή σαν ζήτημα εσωτερικό της δοσμένης χώρας.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Εννοείται ότι η ρώσικη νεοχιτλερική υπερδύναμη, που αναδύθηκε μέσα από την ήττα του σοβιετικού προλεταριάτου στα μέσα της δεκαετίας του '50, έπρεπε να έχει την ακριβώς αντίθετη γραμμή, και την είχε. Είναι λοιπόν αυτή που αξιοποίησε την αφγανοπακιστανική αντίθεση και όχι μόνο πήρε το άδικο μέρος, το μέρος του Αφγανιστάν, αλλά ενεπλάκη στην αντίθεση και τη φούντωσε εξοπλίζοντας από τα 1955 ως τα δόντια και εκπαιδύοντας τον αφγανικό στρατό.

Από εκεί και πέρα ακολούθησε τη γνωστή πολύχρονη μέθοδο της διείσδυσης μέσα στον κρατικό μηχανισμό του Αφγανιστάν, που της έδωσε την ευκαιρία να πραγματοποιήσει αρχικά το φιλορώσικο πραξικόπημα Ταράκι και αργότερα την εγκατάσταση του πράχτορα Καρμάλ και την εισβολή και κατοχή της περήφανης αυτής χώρας. (Πρόκειται ουσιαστικά για την ίδια ακριβώς πολιτική διείσδυσης που ακολουθεί η Ρωσία στην Ελλάδα αξιοποιώντας την ελληνοτουρκική αντίθεση)

Είναι αυτή η πολιτική της Ρωσίας στο Αφγανιστάν που έριξε αρχικά το Πακιστάν στην αμερικανική ιμπεριαλιστική τροχιά και φούντωσε, με τη σειρά της, τον αντιστροφή και αντίρροπο πακιστανικό εθνικισμό και το σοβινισμό.

Ο ΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ: ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ

Ο πακιστανικός εθνικισμός σε μια πρώτη φάση αντέδρασε αμυντικά και οχύρωσε τις σχέσεις του με την εθνότητα των Παστούν μέσα στο εδαφός του δίνοντάς της οικονομική βοήθεια μέσα από ένα πλέγμα τραπεζών, σχολείων και περιθάλψης. Όταν το αφγανικό κράτος καταλύθηκε μέσα από τη ρώσικη κατοχή και άρχισε ο μεγάλος πατριωτικός πόλεμος του αφγανικού λαού, το Πακιστάν βρέθηκε μπροστά σε μια άμεση απειλή και ο πακιστανικός εθνικισμός μπροστά σε μια μεγάλη ευ-

καιρία.

Η άμεση απειλή ήταν ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός, που ήθελε το Αφγανιστάν μόνο σαν ενδιάμεσο σταθμό στο δρόμο προς τον Ινδικό, που φράζεται από το Πακιστάν. Η εισβολή στο Αφγανιστάν ήταν ένα σκαλοπάτι για τη ρώσικη επίθεση στο Πακιστάν. Βέβαια, το Πακιστάν είναι μια πολύ μεγάλη χώρα και η επίθεση σ' αυτό μπορούσε να γίνει μόνο σε συμμαχία με μια άλλη μεγάλη χώρα, όπως η Ινδία. Η φιλοϊνδική στρατηγική της Ρωσίας στηρίχθηκε επίσης στις συνοριακές ινδοπακιστανικές αντιθέσεις και τις οξύνε στο έπακρο.

Αυτή η ρώσικη στρατηγική σύνθλιψης του Πακιστάν δυνάμωσε σ' αυτή τη χώρα το μιλιταρισμό. Ταυτόχρονα η διάλυση του Αφγανιστάν την περίοδο της κατοχής έδωσε σ' αυτό το μιλιταρισμό μια αντίστροφη ευκαιρία, που δεν μπορούσαν παρά να αξιοποιήσουν οι χειρότερες σοβινιστικές μερίδες της πακιστανικής άρχουσας τάξης: την ευκαιρία διείσδυσης στο Αφγανιστάν μέσω πάλι της εθνότητας των Παστούν.

Στη διάρκεια του αντιρωσικού αντάρτικου οι πακιστανικοί σοβινιστές έφτιαξαν ένα φιλικό τους κόμμα, το Χεζμπί-Ισλάμι, με ισχυρές θέσεις στις περιοχές των αφγανών Παστούν, και ένα στρατό με επικεφαλής το γνωστό μας Χεκματιάρ. Αυτό ήταν το δεξί ρεύμα της αφγανικής αντίστασης. Όμως αυτό το ρεύμα έπαιξε πολύ μικρό ρόλο σ' αυτή την αντίσταση, και μάλιστα συχνά την υπονόμωσε. Τον κύριο και συντριπτικό όγκο της αντίστασης τον σήκωσε πάνω του το κόμμα της αφγανικής εθνικής αστικής τάξης των Ραμπανί - Μασούντ, το Τζαμιάτ-Ισλάμι. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη διάρκεια του αντιρωσικού πολέμου ο Χεκματιάρ απορροφούσε μέσω Πακιστάν τη μεγαλύτερη ποσότητα της αμερικανικής εξοπλιστικής βοήθειας, ενώ οι Ραμπανί - Μασούντ έπαιρναν ένα πολύ μικρό μέρος της στηριζόμενοι βασικά στα όπλα που έπαιρναν από τον εχθρό.

Όταν οι Ρώσοι έφυγαν από το Αφγανιστάν κάτω από την πίεση της παγκόσμιας κατακραυγής, αλλά κυρίως για να παίξουν το μεγάλο στρατηγικό παιχνίδι της περεστρόικα, η πακιστανική αντίδραση επιτέθηκε με λύσσα στην πανεθνική και προοδευτική κυβέρνηση Ραμπανί - Μασούντ μέσω του Χεκματιάρ. (Ο Μασούντ είναι Τατζίκος κι αυτό το χρησιμοποιούν συχνά οι Πακιστανοί και οι Ρώσοι για να σπείρουν την εθνοτική φυλετική διχόνοια ανάμεσα στις υπόλοιπες φυλές και την κυβέρνηση Ραμπανί - Μασούντ. Όμως η πανεθνική φυσιογνωμία αυτής της κυβέρνησης και αυτού του πολιτικού ρεύματος εκδηλώνεται κιόλας από την εποχή της αντίστασης και σε όλα τα επίπεδα)

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Αυτός είναι ο πρώτος εμφύλιος που στο τέλος του νικήθηκε ο Χεκματιάρ, αφού απότυχε προηγουμένως μετά από πολύχρονη πο-

λιορκία να καταλάβει την Καμπούλ. Στη διάρκεια αυτού του πρώτου εμφύλιου οι Ρώσοι έβγαλαν απ' έξω την ουρά τους, δηλαδή τις δυνάμεις του Ντοστούμ, που έμειναν ουδέτερες αλλά και πάνοπλες (άρματα μάχης - αεροπορία), να ελέγχουν ένα τμήμα του αφγανικού εδάφους στα βορειοδυτικά.

Προς το τέλος της εποχής Χεκματιάρ ήρθαν στο προσκήνιο οι Ταλιμπάν. Αυτοί ήταν γέννημα-θρέμα της πακιστανικής σοβινιστικής αντίδρασης, που είναι ακραία ισλαμοφασιστική στο ιδεολογικό επίπεδο. Οι Ταλιμπάν είναι κυρίως οι Παστούν του Αφγανιστάν. Αυτούς τους έχει διαβρώσει το πακιστανικό κράτος χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα με τα οποία παλιότερα είχε συγκρατήσει τους πακιστανούς Παστούν μέσα στο εδαφός του απέναντι στην αφγανική απειλή. Αμέσως δηλαδή μετά την απελευθέρωση από τους Ρώσους και στη διάρκεια του εμφύλιου, όπου οι εθνικές δυνάμεις ήταν πολιορκημένες στην Καμπούλ, έστησε ένα πλατύ δίκτυο τραπεζών, σχολείων και περιθάλψης στις πάντα καθυστερημένες και κατεστραμμένες τώρα από τον πόλεμο περιοχές των Παστούν. Οι Ταλιμπάν είναι οι νεολαίοι Παστούν που εκπαιδεύτηκαν στα ισλαμοφασιστικά σχολεία που έφτιαξαν οι πακιστανοί τόσο στις αφγανικές, όσο και προηγούμενα στις πακιστανικές περιοχές των Παστούν. Στη συνέχεια οι πακιστανοί φασίστες εξόπλισαν τους φανατικούς, που οι ίδιοι δημιούργησαν, με τα τελειότερα όπλα. Αυτοί σταδιακά καταβρόχθησαν όλο το Αφγανιστάν ως και την Καμπούλ, που κράταγε σκληρά ως προχθές. Εννοείται ότι ενδιάμεσα οι Ταλιμπάν είχαν διαλύσει μέσα σε λίγες ώρες το διαλυμένο και αποκομμένο από κάθε εφεδρεία στρατό του πρώην ανθρώπου του Πακιστάν, του Χεκματιάρ.

Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗ ΜΟΣΧΑ

Συμπεραίνει λοιπόν κανείς εύκολα ότι το ισλαμοφασιστικό κίνημα των Ταλιμπάν δεν έχει καμιά σχέση με την καρδιά και το πολιτικό παρελθόν του απελευθερωτικού αντιρωσικού αγώνα. Αν μπορεί να περάσει μια σύγχυση είναι μόνο και μόνο γιατί και το κόμμα των Ραμπανί - Μασούντ, το Τζαμιάτ-Ισλάμι είναι ισλαμικό. Αυτό βέβαια έχει να κάνει με πλευρές καθυστέρησης της αφγανικής κοινωνίας, αλλά το Τζαμιάτ-Ισλάμι είναι ακριβώς εκείνο το μετριοπαθές συννιτικό ισλάμ που, επειδή και στο θρησκευτικό και στο πολιτικό επίπεδο έχει πολύ πιο δημοκρατικό χαρακτήρα, μόνιμα και μαχητικά αντιπαράθεται στον ισλαμοφασισμό.

Δεν είναι από αυτή την άποψη καθόλου τυχαίο που οι ισλαμοφασίστες στην Αίγυπτο, την Αλγερία και αλλού, που επικαλούνται τη συμμετοχή τους στο αφγανικό αντιρωσικό αγώνα και αυτοονομάζονται "Αφγανοί", βγήκαν μέσα από το στρατόπεδο του Χεκματιάρ

και όχι από το στρατόπεδο του Μασούντ. Οι "Αφγανοί", το Χεζμπί-Ισλάμι και οι Ταλιμπάν έχουν τις ιδεολογικές τους ρίζες και συγγένειες με το ισλαμοφασιστικό ρεύμα των "Αδελφών μουσουλμάνων".

Το ρεύμα των "Αδελφών μουσουλμάνων" μπορεί να ξεκίνησε αρχικά σαν ένα αντισοβιετικό-αντιιμπεριαλιστικό αλλά και αντικομμουνιστικό κίνημα, αλλά εδώ και μερικά χρόνια έχει εξελιχθεί σε ένα κύρια αντιδυτικό κίνημα των τριτοκοσμικών φασισμών. Σαν τέτοιο στις περισσότερες ισλαμικές χώρες είναι πολιτικός και ιδεολογικός σύμμαχος του Ιράν και της Ρωσίας. Αυτό συμβαίνει σε ένα μεγάλο βαθμό με τον πακιστανικό ισλαμοφασισμό και τους Ταλιμπάν.

Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας το μένος του πακιστανικού ισλαμοφασισμού ενάντια στην Ευρώπη για την υποστήριξη που αυτή δίνει στο κίνημα για την απελευθέρωση της γυναίκας στο Πακιστάν, όπως εκφράζεται από την προοδευτική συγγραφέα Νασρίν. Είναι ακόμα πολύ χαρακτηριστικό ότι η κυβέρνηση των Ταλιμπάν επιτίθεται σήμερα πολιτικά κύρια ενάντια στη Δύση για την καταγγελία της ασύλληπτης καταπίεσης των γυναικών του Αφγανιστάν και γενικά για την αφόρητη φασιστική καταπίεση που ασκεί αυτή η κυβέρνηση στο εσωτερικό της χώρας.

Ο ισλαμοφασισμός εκφράζει παντού στον Τρίτο κόσμο τις ίδιες πλευρές της κοινωνικής αντίδρασης. Εκφράζει τα φεουδαρχικά υπολείμματα, τη γραφειοκρατική και μιλιταριστική αστική τάξη και, σε κάθε περίπτωση, το πρόγραμμα της εδαφικής επέχτησης. Παγκόσμιο βαθύ πολιτικό και ιδεολογικό κέντρο αυτής της αντίδρασης είναι η Ρωσία, ενώ συγκεκριμένο και μερικό κέντρο το Ιράν.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΑ ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Αν σήμερα παρατηρούμε στο Αφγανιστάν τη σύγκρουση της Ρωσίας και του Ιράν με τους Ταλιμπάν είναι γιατί ο πακιστανικός σοβινισμός συγκροτείται μαζί τους, μέσω Ταλιμπάν, για τον έλεγχο μιας τρίτης χώρας, όπως είναι το Αφγανιστάν. Είναι όμως βέβαιο ότι δεν υπάρχει ανάμεσα σ' αυτές τις δυνάμεις καμιά διαφορά αρχής που μπορεί να τις χωρίσει στρατηγικά, όπως χωρίζει το κόμμα των Ραμπανί - Μασούντ και από τους δύο αυτούς άρπαγες.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ντοστούμ, δηλαδή η Ρωσία, κρατάει μια διαρκώς επαμφοτερίζουσα στάση. Ναι μεν έχει τώρα συμμαχήσει με τους Ραμπανί - Μασούντ, αλλά για να το κάνει σκέφτηκε αρκετές μέρες, αφού προηγούμενα δοκίμασε στρατιωτικό και πολιτικό μέτωπο με τους Ταλιμπάν.

Άλλωστε αυτή τη διπλή στάση κράτησε ο Ντοστούμ και στην προηγούμενη περίοδο του εμφύλιου ανάμεσα στους αφγανούς πατριώτες και το Χεκματιάρ, πηγαίνοντας μια με τον ένα και μια με τον άλλο.

Αυτή πιστεύουμε θα είναι η στάση της Ρωσίας και στο νέο εμφύλιο: Θα αφήνει τους Ραμπανί - Μασούντ να φθειρόνται από τους

συνέχεια πίσω στη σελ. 7

